

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

CARLO COLLODI

UYARLAYAN: MERYEM MİNE ÇİLİNGİROĞLU

PİNOKYO

KISALTILMIŞ METİN

100
TEMEL
ESER

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Pinokyo

Carlo Collodi

CARLO COLLODI
PİNOKYO

ÖZGÜN ADI
LE AVVENTURE DI PINOCCHIO

ORJİNAL İTALYANCA METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2018
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
MERYEM MİNE ÇİLINGİROĞLU

RESİMLEYEN
ENRICO MAZZANTI

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: EYLÜL 2018
6. BASIM: NİSAN 2021
Genel Yayın Numarası: 4290

ISBN 978-605-295-591-8

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Pinokyo

Carlo Collodi

Uyarlayan
Meryem Mine Çilingiroğlu

I

KİRAZ USTA, ÇOCUK GİBİ AĞLAYIP GÜLEN BİR ODUN PARÇASI BULUNCA...

Bir varmış bir yokmuş...

“Günlerden bir gün bir kral...” diyecektir küçük okurlarım.

Hayır, sevgili çocuklar, yanıldınız. Bir varmış bir yokmuş, bir odun parçası varmış.

Öyle değerli bir odun parçası da değilmiş hani, kışın ısınmak için yakılanlardanmış.

Ne olmuş ne bitmiş bilmiyorum, ama günlerden bir gün bu odun parçası Marangoz Kiraz Usta’nın eline geçmiş. Usta’nın adı Antonio’ymuş aslında, ama burnunun ucu hep kiraz gibi kırmızı ve ışıltılı olduğundan böyle çağırılmış.

Kiraz Usta, odun parçasını görünce pek sevinmiş. Masanın ayağını yapmak için kullanacakmış onu.

Kolları sıvayıp baltayı eline aldığı anda, “Bana vurma!” diyen incecik bir ses duymuş.

Usta'nın halini bir düşünün hele! Öylece kalamış. Ardından bir sağına bir soluna, bir önüne bir arkasına bakmış – kimse yokmuş. Masanın altını, dolabın içini yoklamış; kapıya çıkıp yola bakınmış, ama kimsecikleri görememiş. Duyduğu ses de neyin nesiymiş?

“Anlaşıldı” demiş. “Yanılmış olmalıyım, işimin başına döneyim en iyisi.” Kaşımış peruğunu, gülmüş geçmiş.

Çalışmaya koyulur koyulmaz, “Ayy! Canımı yakıyorsun” diye haykırmış incecik ses.

Kiraz Usta bu defasında donmuş kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış.

“Ayy diyen bu ses de neyin nesi? Kimse yok ki! Odun parçası çocuk gibi ağlayıp söylenmeyi öğrenmiş olmasın sakın? Odunun içine bir çocuk saklan-

miş olmasın sakın? Yok canım, değildir, olur mu hiç böyle şey!” diye geçirmiş içinden.

Ama odun parçasını gene de, ne olur ne olmaz, oradan oraya savurmuş. İçine bir çocuk saklanmışsa, çıkardığı sestten anlarmış.

Kulak kabartmış, çıt yokmuş. Bir dakika, üç dakika, beş dakika beklemiş ama gene çıt yokmuş.

“Anlaşıldı” demiş. Kaşımış peruğunu, gülmeye çalışmış. “Ayy diyen sesi ben uydurmuş olmalıyım. İşimin başına geçeyim!”

Bırakmış baltayı kenara, almış eline rendeyi. Gelgelelim işe koyulunca kikirdeyen bir ses duymuş.

“Dur dur! Gıdıklama beni!” diyormuş ses.

İşte bu defasında Kiraz Usta düşüp bayılmış. Ayıldığında burnu bile kireç gibiymiş.

II

CEPPETTO'NUN AKLINA KUKLA YAPMAK GELİNCE...

Tam o sırada kapı çalınmış.

Kiraz Usta'nın ayağa kalkacak hali bile yokmuş, "Buyrun" diye seslenmiş.

Derken içeri dinç mi dinç ihtiyar Ceppetto girmiş. Peruğu mısır gibi sarı, püre gibi yumuşak olduğundan civardaki çocuklar onu Mısır Püresi diye çağırırmış.

Ceppetto, ismi konusunda şaka kaldırmazmış ama. Vay ona Mısır Püresi diyenin haline!

"Günaydın Antonio Usta. Yerde oturmuş ne yapıyorsunuz?"

"Karıncalara okuma yazma öğretiyorum."

"Aman ne iyi."

"Hangi rüzgâr attı sizi buralara?"

"Rüzgâr atmadı, bacaklarım getirdi. Bir ricam olacaktı sizden."

“Emriniz başım üstüne arkadaşım Ceppetto.”

“Aklıma bir fikir geldi.”

“Neymiş?”

“Ahşaptan güzel bir kukla yapmak istiyorum. Dans etsin, cambazlık yapsın, hop kalsın hop otursun. Kuklamlarla dünyayı dolaşayım, ekmeğimi geze geze kazanayım diyorum. Ne dersiniz?”

“Harika, Mısır Püresi!”

Böyle çağrıldığını duyan Ceppetto küplere binmiş.

“Bana neden hakaret ediyorsunuz?” demiş kızgın kızgın.

“Hakaret mi?”

“Mısır Püresi dediniz!”

“Ben demedim.”

“Yok ben dedim! Siz dediniz tabii, başka kim olacak!”

“Demedim!”

“Dediniz!”

“Demedim!”

“Dediniz!”

Tartışma hararetlenmiş. Ceppetto, Kiraz Usta’nın kıra çalan peruğunu; Kiraz Usta da Ceppetto’nun sarı peruğunu çekip almış.

Ancak sonra iki ihtiyar el sıkışıp barışmışlar. Peruklarını da birbirlerine geri vermişler.

“Kukla yapacağım diyordunuz arkadaşım Ceppetto.”

“Evet, evet. Kukla yapmam için odun parçası verir misiniz?”

Kiraz Usta pek bir memnun olmuş. O çok korktuğu odun parçasını arkadaşına uzatmış, odun parçası da paaat diye Ceppetto’nun bacağına vurmuş.

“Aman Kiraz Usta, hediye böyle mi verilir, topal kalacaktım az kalsın.”

“Ben yapmadım!”

“Yok ben yaptım! Kim yapacak? Siz yaptınız tabii.”

“Bütün suç odunun.”

“Yok daha neler!”

“Doğru söylüyorum.”

“Yalancı!”

“Mısır Püresi seni!”

“Ayı!”

“Mısır Püresi!”

“Şebek!”

“Mısır Püresi!”

Bu sözü üçüncü kez duyan Ceppetto iyiden iyiye kızmış. Kiraz Usta’nın peruğunu çekmiş, Kiraz Usta da Ceppetto’nunkini. Ama iki arkadaş uzun süre dargın kalmamışlar, el sıkışıp barışmışlar.

Ceppetto da almış eline armağanını, memnun mesut yola çıkmış.

III

KUKLA AFACANLIK YAPMAYA BAŞLAYINCA...

Ceppetto eve varmış. Evi küçük bir odaymış. İçinde kırık dökük bir sandalye, eski bir yatak ve yıllanmış bir masa varmış.

Kukla yapmak için hemen kolları sıvayan Ceppetto, bir yandan da ona ne ad vereceğini düşünmeye koyulmuş. Düşünmüş taşınmış, en sonunda “Buldum!” demiş. “Ona Pinokyo diyeceğim. Bu isim uğur getirir. Tanıdığım bir Pinokyo ailesi vardı, hepsi de gayet iyi geçinip gidiyordu.”

Derken kuklanın saçını, alnını, gözlerini yapmaya koyulmuş. Bir de ne görsün! Kuklanın gözleri hareket ediyor ve ona bakıyormuş!

Bir çift ahşap gözün kendisine baktığını gören Ceppetto hem hayretler içinde kalmış, hem de bozulmuş. “Ne bakıyorsun?” demiş ters ters.

Cevap veren olmamış.

Derken kuklanın burnunu yapmış, ama yapar yapmaz burun uzamaya başlamış. Öyle uzamış öyle uzamış ki, ucu birkaç dakika içinde almış başını gitmiş. Zavallı Ceppetto burnu kısaltıyor, ama burun kısaldığı gibi uzuyormuş.

Ardından sıra kuklanın ağzına gelmiş. Ağzına kavuşan kukla gülmeye, şakalaşmaya başlamış.

Ceppetto, “Gülmeyi kes!” demiş ama nafiye.

“Gülmeyi kes!” diye yinelemiş, bu kez sesi tehditkârmış.

Ağız gülmeyi kesmiş, ama bu defasında da dil çıkarmış.

Ceppetto planları suya düşmesin diye bunu görmezden gelmiş. Kuklanın çenesini, boynunu, omuzlarını, kollarını ve ellerini yapmış.

Eller biter bitmez, Ceppetto bir de bakmış ki başında peruk yokmuş. Kukla kapmış onu.

“Pinokyo!.. Peruğumu geri ver hemen!” demiş Ceppetto.

Ama Pinokyo peruğu geri vereceğine, kendi başına takmış.

Ceppetto çok üzölmüş. “Ah afacan evladım, daha en baştan babana saygısızlık etmeye başladın sen! Kötü bir başlangıç yaptık, pek kötü!” demiş. Bunu der demez de gözünden yaş akmış.

Kuklanın bacak ve ayakları eksikmiş daha. Ayaklar tamamlanınca, Ceppetto’nun burnuna bir tekme isabet etmiş.

“Kendim ettim, kendim buldum. Önceden düşünenecektim, artık çok geç” diye düşünmüş Ceppetto.

Sonra da yürümesi için kuklayı yere bırakmış. Kuklanın nasıl hareket edeceğini bilmediğini görünce, Ceppetto onun elinden tutmuş ve yürümesini öğretmiş. Derken Pinokyo tek başına yürümeye, odanın içinde koşmaya başlamış; ardından da evin kapısını açıp tabana kuvvet kaçmış.

Ah zavallı Ceppetto! Onun peşinden koştuysa da yakalayamamış, Pinokyo dolu dizgin gidiyormuş.

Ceppetto “Yakalayın onu” dediyse de, etraf-takiler gülüp geçmekle yetinmiş. Derken patırtıyı duyan bir polis, Pinokyo’nun önüne dikilmiş. Afa-can Pinokyo onun bacaklarının arasından geçmeye kalkmış, ama polis onu burnundan yakaladığı gibi Ceppetto’ya götürmüş. Ceppetto ders olsun diye Pinokyo’nun kulağını çekmek istemiş; ama bir de

bakmış ki, Pinokyo'nun kulakları yokmuş. Ona kulak yapmayı unutmuş meğerse!

Bunun üzerine onu boynundan tutup, "Evde hesaplaşacağız!" demiş. Pinokyo kendini yerlere atıp ağlamaya koyulmuş.

Yoldan geçenler, "Zavallı kuklacık! Ceppetto iyi bir adama benziyor ama gerçekte kim bilir nasıldır! Kuklayı parçalamasa bari" demişler.

O kadar dil dökmüşler ki, polis, Ceppetto'yu hapse atmaya karar vermiş. Ceppetto da "Ah evladım! Sana ne emek verdim oysa" diye sızlanarak polisi izlemiş.

IV

PİNOKYO, CİRCİR BÖCEĞİ İLE KARŞILAŞINCA...

İşte böyle sevgili çocuklar. Ceppetto suçsuz yere hapse girerken, afacan Pinokyo koşar adım eve dönmüş.

Yere çömelip oturmuş, hoşnut hoşnut gülümsemeye koyulmuş.

Ama hoşnutluğu çok sürmemiş, çünkü cııır cııır diyen bir ses duymuş. Arkasını dönünce duvarda kocaman bir cırcır böceği olduğunu görmüş.

“Kimsin sen?”

“Ben Konuşan Cırcır Böceği’yim, yüz yılı aşkın bir zamandır burada oturuyorum.”

“Oda artık benim. Bu yüzden bana bir iyilik yap da, gidiver bir zahmet,” demiş kukla.

“Sana önemli bir gerçeği söylemedikçe gitmeyeceğim,” diye yanıt vermiş Cırcır Böceği.

“Söyle de git.”

“Anne babalarına isyan eden çocukların, baba evini şımarıklık yüzünden bırakanların vay haline!

Onların başına iyi şeyler gelmez, yaptıklarından er ya da geç büyük pişmanlık duyarlar.”

“Öt, öt, Cırcır Böceği! Ne dersen de caydıramazsın beni! Gün doğar doğmaz gideceğim burarlardan. Kalmak, diğer çocuklar gibi yaşamak, okula gitmek, ders çalışmak istemiyorum! Kelebeklerin peşinden koşmak, ağaçlara tırmanmak, keyfime bakmak istiyorum!”

“Seni şaşkın seni! Böyle yaparsan tembel bir eşekten farkın kalmaz, herkes sana güler!”

“Kapa uğursuz çeneni Cırcır Böceği!”

Ama Cırcır Böceği sabırlı ve bilgeymiş, Pinokyo’nun kabalığına aldırış etmemiş, onun iyiliğini düşünüp öğütler vermiş.

“Okula gitmek istemiyorsun madem, meslek edin.”

“Dünyadaki tüm meslekler arasında sevdiğim bir tek meslek var.”

“Hangisi?”

“Keyif. Ye iç, yan yat uyu, sabah akşam gez toz eğlen. İşte bu meslek.”

“Bak bilesin, bu dediğini yapanların sonu ya hastanedir ya hapisane.”

“Kapa o uğursuz çeneni!”

“Ah Pinokyo senin için üzülüyorum...”

“Niyeymiş o?”

“Dik başlı olmana üzülüyorum, bunun sonu iyi değil...”

Bu sözler üzerine Pinokyo küplere binmiş.

V

PİNOKYO'NUN KARNI ACIKINCA...

Hava kararmış, gece olmuş. Pinokyo'nun karnı guruldamaya başlamış. Aradan zaman geçtikçe de kukla iyiden iyiye acıkmış.

Yiyecek bulmak için her tarafa bakmış, aramış taramış ama hiçbir şey bulamamış. İşte o zaman ağlamaya koyulmuş. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da “Ah! Cırcır Böceği haklıymış... Babama karşı çıkmakla hata etmişim. Ah babam burada olsaydı, ben böyle aç kalır mıydım hiç? Açlık ne de kötü şeymiş!” diyormuş. Kurtlar gibi açmış zavalılık. Derken gözüne beyaz, yuvarlak bir şey çarpmış. “Gözlerime inanamıyorum, yumurta mı bu yoksa?” deyip yerinden fırlamış.

Evet, gerçekten de yumurtaymış! Pinokyo sevincinden yerinde duramamış: “Rafadan mı yapsam da yesem? Yoksa omlet yapsam da mı yesem? Yok yok, sahanda yumurta yapacağım!”

Almış eline tavayı, koymuş ocağa. Bakmış evde ne zeytinyağı var ne de tereyağı, tavaya biraz su koymuş. Su ısınınca, yumurtayı kırmış. Bir de ne görsün! Karşısında memnun mesut gülen bir civciv duruyormuş!

“Pinokyo, dostum, çok teşekkürler! Dünyaya gelmek için kabuğumu kırmak zorunda bile kalmadım! Sana minnettarım, dostum. Kendine iyi bak, sağlıcakla kal!”

Civciv kanatlarını açmış, aralık pencereden çıkmış gitmiş. Pinokyo da ağzı açık, arkasından öylece bakakalmış.

Bir süre sonra ayaklarını vura vura ağlamaya koyulmuş yine. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da

“Ah! Cırcır Böceği haklıymış... Babama karşı çıkmakla hata etmişim. Ah babam burada olsaydı, ben böyle aç kalır mıydım hiç? Açlık ne de kötü şeymiş!” diyormuş.

Karnı dur durak demeden guruldayan Pinokyo en nihayetinde evden çıkmaya karar vermiş. Ona biraz ekmek verecek, karnını doyuracak merhametli birilerine rastlamayı umuyormuş.

VI

PİNOKYO UYKUYA DALINCA...

Soğuk mu soğuk bir kış gecesiymiş. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyormuş. Rüzgâr uğulduyor, yerdeki tozları kaldırıyormuş.

Pinokyo gök gürlemesinden de şimşeklerden de korkuyormuş, ama açlığı korkusundan da şiddetliymiş. Evden koşar adım çıkması bundanmış.

Yollar karanlık ve ıssızmış. Dükkânların kepenkleri, evlerin kapıları, pencereler, perdeler hepsi kapalıymış.

Umutsuzluğa ve açlığa yenik düşen Pinokyo, önüne gelen ilk evin zilini çalmış, birilerinin camdan bakacağını umuyormuş.

Nitekim beklediği gibi olmuş da. Pencereye bir adam çıkmış, “Bu saatte ne istiyorsun?” diye sormuş.

“Rica etsem, bana bir parça ekmek verir misiniz?”

“Bekle hemen geliyorum” demiş adam. Pinokyo’yu insanların uykusunu bölmek için evlerin zillerini çalan haylaz, şakacı çocuklardan biri sanmış.

Aradan bir dakika bile geçmemiş ki, pencere yeniden açılmış: “Camın önüne gel de, şapkanı uzat.”

Pinokyo pencerenin önüne geçmiş. Şapkasını çıkarıp uzatmasıyla bir kova suyun altında kalması bir olmuş.

Baştan aşağı ıslanan Pinokyo, çaresiz, evin yolunu tutmuş. Kurtlar gibi aç, su samuru gibi ıslak, bütün gün yük taşımış bir eşek gibi yorgun olan Pinokyo çareyi kestirmekte bulmuş. Ayaklarını yanan tandıra dayayıp uykuya dalmış.

Uyurken ahşaptan ayakları yavaş yavaş yanıp kül olmaya başlamış. Pinokyo bundan habersiz mışıl mışıl uyuyormuş.

Gün doğarken kapı çalınmış, Pinokyo uykusundan uyanmış.

“Kim o?” diye sormuş, bir yandan da gözlerini ovuşturarak.

“Benim,” demiş bir ses. Bu, Ceppetto’nun sesiymiş.

VII

CEPPETTO İÇERİ GİRİNCE...

Henüz uyku mahmuru olan Pinokyo ayaklarının yandığının farkında değilmış. Babasının sesini duyunca kapıyı açmak için yerinden fırlamış, ama fırladığı gibi yere kapaklanmış.

“Aç kapıyı!” diye sesleniyormuş Ceppetto.

“Açamıyorum babacığım.”

Pinokyo yürümeye çalıştıkça, yuvarlanıp düşüyormuş. Gözlerinden oluk oluk yaşlar akmaya başlamış.

“Niye açamıyorsun?”

“Ayaklarımı yediler de ondan!”

“Hadi canım, kim yemiş ayaklarını!”

Talaşla oynayan kediyi görünce, “Kedi yiyiverdi!” demiş Pinokyo.

“Aç kapıyı diyorum sana! İçeri girdiğimde kediyi görürsün sen!”

“Babacığım dik duramıyorum. Ah bu başıma gelenler! Ömrüm boyunca dizlerimin üstünde yürümek zorunda kalacağım!”

Bütün bu sözlerin, ağlayışların kuklanın yeni bir haylazlığı olduğunu sanan Ceppetto, duvarı tırmanıp pencereden girmiş. Pinokyo’ya bir güzel ders vermek niyetindeymiş; ama onu o halde yerde, göz yaşları içinde, ayaksız görünce kalbi hemen yumuşayıvermiş. Pinokyo’yu sarmış sarmalamış, öpmüş, bin bir sevgi sözcüğü söylemiş.

“Sevgili Pinokyo ayakların nasıl yandı?”

“Bilmiyorum babacığım. Öyle kötü bir gece geçirdim ki, ömrüm boyunca unutmayacağım.” Pinokyo, Cırcır Böceği’ni, acıktığını, civcivi, yemek bulmak için yollara düştüğünü, başından aşağı bir

kova su döktüklerini, biçare eve döndüğünü, yorgunluğunu, ısınmak ve kurumak için ayaklarını tandıra koyduğunu, kısacası tüm başına gelenleri karman çorman anlatmaya koyulmuş. Hem anlatıyor, hem de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyormuş.

Ceppetto, Pinokyo'nun söylediklerinden tek bir şey anlamış, o da Pinokyo'nun kurtlar gibi aç olduğunu.

Cebinden üç armut çıkarıp uzatmış: "Al sevgili Pinokyo, kahvaltımı sana seve seve veriyorum. Ye ve doy, sevgili evladım, afiyet şifa olsun."

"Ben öyle kabuklu yemem. Kabuklarını soyar mısın?"

"Kabuklarını soymak mı? Bu kadar şımarık olduğunu bilmiyordum! Ne fena! Hayatın bin bir hali var, her şeyi yemeyi öğrenmelisin."

"İyi diyorsun demesine, ama ben kabukları soyulmamış meyve yemem, yemeyeceğim!"

Bunun üzerine iyi kalpli Ceppetto armutların kabuklarını soymaya, onları dilimlemeye koyulmuş.

Pinokyo kabukları atmak üzereymiş ki, Ceppetto onu durdurmuş.

"Atma, işimize yarayabilir. Hayatın bin bir hali var."

"Ben onları yemem!"

"Sen gene de atmayıver."

Pinokyo bu sefer de armutların çöpünü atmaya koyulmuş, Ceppetto onu gene durdurmuş.

“Atma, işimize yarayabilir. Hayatın bin bir hali var.”

“Ben onları yemem!”

“Sen gene de atmayıver.”

İlk lokmada birinci, diğer lokmada ikinci, sonraki lokmada da üçüncü armudu yiyip bitiren Pinokyo, “Ben hâlâ açım” demiş.

“Ah evladım, başka hiçbir şeyim yok.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Sadece armutların çöpüyle kabukları var.”

Sonra, “Ne yapalım! Başka çare yok” demiş Pinokyo ve kabukları yemeğe koyulmuş.

Ama açlığı geçmemiş.

“Ne yapalım! Başka çare yok,” demiş ve armutların çöpünü de yemiş.

Ardından gülümsemiş: “İşte şimdi doydum.”

“Gördün mü bak, haklıymışım,” demiş Ceppetto oğlunun başını şefkatle okşayarak.

VIII

PİNOKYO YENİ AYAKLARINA VE ABECE KİTABINA KAVUŞUNCA...

Açlığı geçiveren kukla ağlayıp sızlanmaya başlamış, yeni ayakları olsun istiyormuş. Ceppetto ses çıkarmamış. Pinokyo'nun bir daha yaramazlık yapmaması için ders almasını istiyormuş. Aradan saatler geçmiş. Sonunda Ceppetto "Sana niye gene ayak yapayım? Evden yine kaçasın diye mi?" diye sormuş.

"Söz veriyorum, bugünden itibaren uslu olacağım," demiş Pinokyo hıçkırıklar içinde.

"Bütün çocuklar istedikleri bir şey olduğunda böyle söyler."

"Ben diğer çocuklar gibi değilim! Ben herkesten iyiyim ve hep doğruyu söylerim! Çalışacağım ve seni hiç üzmeyeceğim, söz veriyorum."

Sert gibi görünmeye çalışsa da Ceppetto, Pinokyo'yu öyle üzgün görmeye dayanamıyormuş. Hiç-

bir şey söylemeden işe koyulmuş. İki ahşap parçası alıp harıl harıl çalışmaya koyulmuş. Aradan bir saat bile geçmeden güzel bir çift ayak çıkmış ortaya.

“Gözlerini yum ve uyu,” demiş Ceppetto, Pinokyo’ya.

Pinokyo gözlerini kapatıp uyuma numarası yapmış. Ceppetto, yaptığı ayakları Pinokyo’nun bacağına güzelce yapıştırmış.

Kukla, ayaklarına kavuştuğunu anlar anlamaz kabına sığmaz olmuş, hoplamış zıplamış, bin bir takla atmış.

“Babacığım benim için yaptığınız her şeye karşılık olarak okula gitmek istiyorum.”

“Aferin sana evladım!”

“Ama okula gitmek için giyecek bir şeylere ihtiyacım var.”

Ceppetto fakirmiş, cebinde metelik yokmuş. Pinokyo’ya kâğıttan elbise, ağaç kabuğundan ayakkabı, ekmek içinden bere yapmış.

Kukla aynaya bakınca, mutluluktan havalara uçmuş. Öyle mutlu, öyle mutluymuş ki!

“Tam bir beyefendi gibi görünüyorum!”

“Evet, çok iyi görünüyorsun. Ama unutma – kılık kıyafetle adam olunmaz.”

“Babacığım benim hâlâ bir eksikim var, okula böyle gidemem.”

“Neymiş eksik?”

“Abece kitabım yok.”

“Haklısın. Ne yapsak?”

“Çok basit. Gidip satın alırız.”

“Hangi parayla?”

“Bende para yok.”

“Bende de yok, Pinokyo,” demiş Ceppetto üzgün üzgün.

Pinokyo da üzülmüş.

Aradan biraz zaman geçmiş, Ceppetto, “Bir çaresini bulacağız,” deyip çıkmış.

Geri döndüğünde elinde abece kitabı varmış, ama üzerinde mont yokmuş.

“Babacığım montun nerede?”

“Sattım.”

“Niye sattın? Dışarıda kar yağıyor.”

“Yok, hava öyle soğuk değil.”

Pinokyo anlamış – Ceppetto onun kitapsız kalmasına dayanamamış, montunu satıp kitap almış.

Kukla koşup babasına sarılmış ve onu öpücüklerle boğmuş.

IX

PİNOKYO KUKLA TİYATROSU'NA GİTMEK İSTEYİNCE...

Kar durmuş, Pinokyo yeni abece kitabını alıp okul yolunu tutmuş. Bir yandan da bin bir şey düşünüyor, bin bir hayal kuruyormuş: “Bugün hemen okumayı öğrenmek istiyorum, yarın yazmayı öğreneceğim, ertesi gün de sayıları. Sonra da keskin zekâm sayesinde bir dolu para kazanacağım. İlk olarak babama güzel bir mont alacağım. Düğmeleri altından olacak. Babacığım bunu hak ediyor, okuyayım diye karda kışta montunu sattı... Altın kalpli bir baba o.”

İşte duygulu duygulu bütün bunları düşünürken, uzaklardan bir müzik duyar gibi olmuş – lay lay lom, lay lay lom...

Durup kulak kabartmış. Ses deniz kıyısından geliyormuş.

“Bu müzik de nesi? Yazık ki okula gitmem gerek... Üff ya!.. Peki ya okula gitmesem ne olur?”

Bocalamış. Karar vermesi gerekiyormuş – ya okula gidecekmiş ya da müziğin geldiği yere.

Düşünmüş, taşınmış: “Bugün müzik dinleyeceğim, okula yarın giderim. Okula gitmek için hep zaman var nasılsa,” demiş omuz silkerek.

Koşar adım müziğe yönelmiş. İlerledikçe ezgileri daha iyi duyuyormuş.

Nihayet kalabalık bir meydana varmış. Orada ahşaptan bir baraka görmüş, önünde binbir renkli bir afiş asılıymış.

“Bu koca baraka nedir?” diye sormuş.

“Afişi okusana.”

“Okurdum okumasına da bugün okuma yazma bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Ne ayıp! Kukla Tiyatrosu yazılı.”

“Başlayalı çok oldu mu?”

“Şimdi başlıyor.”

“Kaç lira?”

“Dört.”

Pinokyo gösteriyi görmeyi o kadar istiyormuş ki, hiç çekinmeden “Bana yarına kadar dört lira borç verir misiniz?” diye sormuş.

“Bugün veremem.”

“Ceketimi satsam?”

“Kâğıttan ceket kim ister?”

“Ayakkabılarım?”

“Ateş yakmaya yarar sadece.”

“Berem?”

“Ekmek içi bereyi ne yapayım, fareler yer onu!”

Pinokyo diken üstünde gibiymiş, elinde son bir koz varmış ama söylemeye bir türlü dili dönmüyormuş. Başından terler dökülmeye başlamış.

“Yepyeni abece kitabımı versem?”

“Ben okumayı zaten biliyorum!”

Konuşmayı duyan bir pazarcı, “Ben alırım!” demiş.

Pinokyo kitabını öyle ayaküstü satıvermiş. Oğluna kitap almak için montunu satan Ceppetto ise soğuktan tir tir titriyormuş o sırada...

X

KUKLA TİYATROSU'NDA İŞLER KARIŞINCA...

Pinokyo tiyatro gösterisine küçük bir gecikmeyle gitmiş. Girdiğinde iki kukla, Arlekkino ile Pulçinella aralarında şakacıktan atışıyorlarmış, seyirciler de kahkaha üstüne kahkaha atıyormuş. Derken Arlekkino, “Gözlerime inanamıyorum! Pinokyo mu o yoksa?” demiş.

Pulçinella, “Evet, evet, gerçekten de Pinokyo!” diye yanıt vermiş. Bir diğer kukla da “Evet, kesinlikle o!” demiş.

Ardından bütün kuklalar hep bir ağızdan “Evet, evet o!” demeye koyulmuşlar. “Pinokyo! Kardeşimiz! Yaşa Pinokyo!”

Bu tezahürat üzerine Pinokyo hemen kalkıp sahnede yerini almış. Kuklaların hepsi onun boynuna atılmış, şenlik yapmış.

Hisli bir görüntüymüş; ama oraya duygulanmaya değil, eğlenmeye gelen seyirciler “Gösteri istiyoruz, gösteri istiyoruz!” diye bağırmaya koyulmuş.

Seyircinin çabası boşaymış. Kuklalar oyuna devam etmek yerine Pinokyo'yu omuzlarına alıp sahnede tur atmışlar.

Hal bu olunca, sahneye kuklacı gelmiş. Öyle iri yarıymış ki, ona şöyle bir bakmakla bile korkarmış insan. Yere sarkan, uzun, kapkara, bakımsız bir sakalı varmış. Ağzı fırın gibi geniş, gözleri ise ateş parçası gibiymiş. Elinde de kırbacı varmış.

Kuklacı beklenmedik bir şekilde sahneye çıkınca, çıt çıkmaz olmuş. Öyle bir sessizlik çökmüş ki, sinek vızıldayacak olsa duyulurmuş. Zavallı kuklacıklar korkularından yaprak gibi titriyorlarmış.

Kuklacı, Pinokyo'nun önüne dikilerek "Niye gelip oyunumu bozdun?" diye sormuş gürleyerek.

“Saygıdeğer beyefendi, benim bir suçum yok inanın ki,” demiş Pinokyo eğilip büzülerek.

“Seninle akşam hesaplaşacağız!” diye tekrar gürlemiş adam.

Gösteri bitip de akşam olunca kuklacı, “Gösteriyi berbat eden kuklayı getirin, onu cezalandıracağım!” diye kükremiş.

Arlekkino ile Pulçinella tereddüt etmişler, Pinokyo’yu kuklaciya götürmek istemiyorlarmış; ama kuklacı öyle bir bakış atmış ki, başka çareleri kalmamış.

Pinokyo, “Babacığım, babacığım, kurtar beni!” diye yakarmış, ama Ceppetto yakarışlarını duymamış. O sırada evde, gözlerini kapıya dikmiş, oğlunun yolunu gözlüyormuş.

XI

PİNOKYO TEHLİKEYİ KIL PAYI ATLATINCA...

Kuklacının adı Alevyutan'mış! Kendi de adı gibi ürkütücüymüş, ama aslında kötü kalpli değilmiş. Pinokyo tir tir titreyip “Canımı yakmayın, canımı yakmayın” diye haykırınca, Alevyutan hemen duygulanmış ve ortalık “hapşuuuuu” sesiyle yankılanmış.

O aksırık üzerine Arlekkino rahatlamış ve fısıldayarak, “Korkma, sevgili kardeşim. Alevyutan hapşırdı, bu kalbinin yumuşadığına işaret,” demiş.

Bütün insanlar duygulandıkları zaman ağlarlar ya da gözleri dolar, Alevyutan ise hapşırmış.

Alevyutan aksırdıktan sonra da, aksi durmaya çalışmış, “Kes ağlamayı! Sinirimi bozuyorsun,” demiş, ama tekrar tekrar hapşırmaya koyulmuş.

“Çok yaşayın!” demiş Pinokyo.

“Sağ olasin. Annenle baban hayatta mı?”

“Babam evet. Annemi hiç tanımadım.”

“Sana şöyle okkalı bir ceza versem, baban ne üzülür kim bilir! Zavallı adamcağız...” Bunu söyler söylemez Alevyutan gene üst üste hapşırılmış.

“Çok yaşayın!”

“Sağ olasın. Gösterimi mahvettiğin için seni cezalandırmaktan vazgeçtim.”

“Yaşasın!”

“Senin yerine Arlekkino’yu cezalandıracağım!”

Zavallı Arlekkino! Beti benzi atmış, bacakları tır tır titremeye başlamış.

Arkadaşını perişan halde gören Pinokyo kuklacının ayaklarına kapanmış: “Yalvarırım Alevyutan Bey, ne olur...”

“Ne istiyorsun?”

“Arlekkino’yu cezalandırmayın ne olur.”

“Olmaz! Gösterimi berbat ettiniz, birisi bunun bedelini ödemeli!”

Bunun üzerine Pinokyo öne çıkmış. Korkudan titriyormuş, ama dostu için tüm cesaretini toplayarak, “Arlekkino benim dostumdur. Onun benim yerime cezalandırılmasına dayanamam. Ben razıyım, buyrun, beni cezalandırın,” demiş.

Bu sözler üzerine tüm kuklaların gözü yaşla dolmuş. Derken bir aksırık sesi daha duyulmuş...

Alevyutan, “Pinokyo sen iyi kalpli bir çocuksun. Bu seferlik...” deyince, Pinokyo hemen koşuvermiş, Alevyutan’a sarılarak, “Ceza vermekten vaz mı geçtiniz?” diye sormuş.

“Vazgeçtim, evet. Hepinizi affediyorum, kukla-
larım! Ama gösterimi bir daha asla mahvetmeyin.”

“Bir daha asla!” demiş kuklalar ve hoplamaya
zıplamaya, şarkı söyleyip oynamaya koyulmuşlar.

XII

PİNOKYO HER GÖRDÜĞÜNÜ DOST SANINCA...

Ertesi gün Alevyutan, Pinokyo'yu bir kenara çekmiş.

“Babanın adı ne?”

“Ceppetto.”

“Ne iş yapıyor?”

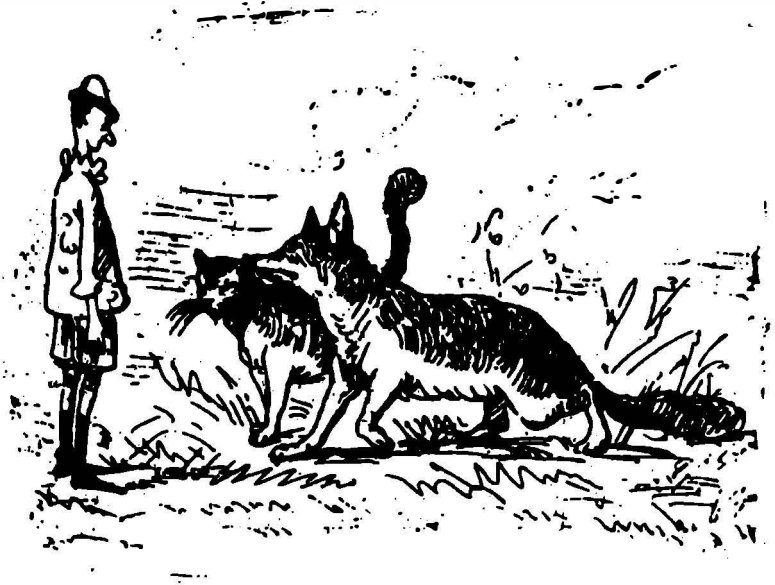
“Fakir...”

“Kazancı yok mu?”

“Cebinde metelik yok. Babacığım bana kitap almak için montunu sattı...”

“Vah vah! Pinokyo, sen bu beş altını al babana ver, selam ve saygılarımı da ilet. Haydi bakalım, doğru evine!”

Pinokyo minnetini ifade edecek söz bulamamış, Alevyutan'ı sımsıkı kucaklayabilmiş sadece. Dostlarıyla selamlaşmış, ardından da mutluluktan seke seke evin yolunu tutmuş.

Ne var ki bir süre sonra karşısına topal Tilki ile gözü kör Kedi çıkmış...

Tilki ayağı topal olduğu için Kedi'ye yaslanarak yürüyormuş.

Kedi de gözü görmediğinden, Tilki'nin rehberliğinde ilerliyormuş.

"Merhaba Pinokyo!" demiş Tilki nezaketle.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Babanı biliyorum."

"Nerede gördün babamı?"

"Evinin kapısında."

"Ne yapıyordu?"

"Soğuktan tir tir titriyordu."

"Bugünden tezi yok babam asla titremeyecek."

“Niyeymiş o?”

“Çünkü servet edindim.”

“Hadi canım, sen mi? Güldürme bizi!”

Tilki de Kedi de kıkır kıkır gülmeye koyulmuş. Alaya alınınca gururu yaralanan Pinokyo cebindeki altın paraları şakırdatmış. “Elimde tamı tamına beş altın para var,” demiş göğsünü şişirerek.

Hayret içinde kalan Tilki topal ayağıyla bir adım atmış, kör Kedi ise gözlerini kocaman açmış. Ama Pinokyo böbürlenmekle öyle meşgulmuş ki, bunları fark edememiş.

“Bu paralarla ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sormuş Tilki.

“Öncelikle babama harika bir mont alacağım. Sonra da abece kitabı alacağım.”

“Kendine mi?”

“Evet, okula gitmek istiyorum.”

“Ah! Pinokyo, okuyayım deme sakın, bak ben okul yüzünden topal kaldım.”

“Ben de okul yüzünden kör oldum.”

Tam o sırada kar gibi beyaz bir kuş gelip Pinokyo’nun omuzuna konmuş: “Her gördüğünü dost sanma sakın, sevgili Pinokyo, yoksa pişman olursun.”

Zavallı güzel kuş, sözünü bitirdiği gibi Kedi’ye yem olmuş.

“Ne yaptın sen!” diye çıkışmış Pinokyo.

“Çenesini kapamasını öğrensın diye yaptım!”

Sessizlik çökmüş. Yürümeye devam etmişler. Derken Tilki aniden “Altınların ikiye katlansın ister misin, Pinokyo?” diye sormuş.

“Ne demek istiyorsun?”

“Elinde sadece beş altın var, bu altınlar on, yüz, bin olsun ister misin?”

“Kim istemez! Ama mümkün mü hiç?”

“Elbette, ama eve gitmek yerine bizimle gelmen lazım.”

“Hayır, gelemem. Eve gitmeliyim, babam bekliyor.”

“Parana para katmak istemiyorsun, demek ki! Sen bilirsin, kaybeden sen olursun.”

“Kaybeden sen olursun,” diye tekrarlamış Kedi.

“Gelseydin altınların bir günde bini bulurdu,” demiş Tilki.

“Bini bulurdu,” diye tekrarlamış Kedi.

“Ama nasıl olur?” diye sormuş Pinokyo.

“Mucizeler Tarlası diye bir yer var. O tarlaya gidip minik bir çukur açıyorsun, içine ne bileyim mesela bir altın atıyorsun, biraz suluyorsun, bir tutam da tuz serpiyorsun. Geceleyin uykunu bir güzel alıyorsun, sen mışıl mışıl uyurken altın ağacı filizleniyor. Ertesi gün de gidip altınlarını bir bir topluyorsun. Bu kadar basit işte! Biz dostunuz diye söylüyoruz bunları; bin altınla dönmek varken, eve beş altıncıkla dönme diye. Ama gelmek istemezsen gelme, zenginlik zorla değil ya.”

“Zenginlik zorla değil ya,” diye tekrarlamış Kedi.

“İstiyorum! İstiyorum! Ah ağacım altın meyveler versin, sizi de zengin edeceğim, dostlarım.”

“Biz zenginliğin değil, senin iyiliğinin peşindeyiz Pinokyocuğum.”

Pinokyo ne kadar şanslı olduğunu, ne iyi dostlar bulduğunu, kazanacağı altınlarla ne güzel şeyler yapacağını düşünene düşünene; Tilki'yle Kedi'nin peşinden gitmiş. Mucizeler Tarlası'na varmayı iple çekiyormuş.

XIII

PİNOKYO HANA VARINCA...

Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, nihayetinde akşam saatlerinde yorgun argın bir halde Karides Hanı'na varmışlar.

Tilki, “Burada bir-iki lokma bir şeyler yiyelim, yatıp uyuyalım. Gece yarısı yola çıkar, şafak vakti de gideceğimiz yere varırız,” demiş.

Hana girmiş, masaya geçmişler. Kedi balıklar, işkembeler, bıldırcınlar; Tilki de tavuklar, pırzolalar, biftekler yemiş. Pinokyocuk ise biraz ekmek peynir atıştırmış, hiç iştahı yokmuş.

Yemek bitince Tilki, Hancı'ya “Bize iki oda verin. Biri Pinokyo Bey, diğeri de arkadaşımın benim için. Gece yarısı yola çıkacağız, uyandırmayı unutmayın,” demiş.

“Elbette efendim,” diye karşılık vermiş Hancı göz kırparak. Ama Pinokyo öyle yorgun ve öyle

dalgınmış ki, Tilki ile Hancı'nın gizli gizli bakıştığını da, Hancı'nın göz kırptığını da fark etmemiş.

Pinokyo odaya girer girmez uykuya dalmış. Gece yarısına doğru kapı çalınmış. Rüyasında altın yemiş veren ağaçlar gören Pinokyo, tam elini uzatıp altınları almak üzereyken uykusundan uyanmış. Gelen, Hancı'yı.

“Arkadaşlarım kalktı mı?” diye sormuş Pinokyo.

“Çoktan. İki saat önce çıktılar.”

“Ne aceleleri vardı ki?”

“Kedi'ye haber geldi, yavrusu hastalanmış...”

“Yemeğin parasını ödediler mi?”

“Size öyle bir nezaketsizlik yaparlar mı hiç?”

“Yapsalardı sevinirdim...”

“Peki arkadaşlarımla nerede buluşacaktım?”

“Sabah vakti, Mucizeler Tarlası’nda.”

Pinokyo akşam yemeği ve odalar için tam bir altın ödemek zorunda kalmış, ardından yola çıkmış. Dışarısı zifiri karanlık olduğundan, ağır ağır ilerlemiş. Bir süre sonra hafif bir ışıık saçan bir böcek görmüş.

“Pinokyo...”

“Ne istiyorsun, Cırcır Böceği?”

“Eve dön ve elindeki dört altını babacığına ver.”

“Yarından tezi yok babamı beyler gibi yaşatacağım. Dört altınım binlerce altına dönüşecek.”

“Sana bir günde zenginlik vaat edenlere inanma, evladım, ya delidirler ya da dolandırıcı... Dön bu yoldan.”

“Hayır, dönmeyeceđim.”

“Saat geç. Gece karanlık. Yollar tehlikeli. Eve dön.”

“Bugün zengin olacağım, eve yarın döneceğim.”

“Yapma, Pinokyo, er ya da geç pişman olursun.”

“Hep aynı hikâyeleri anlatıyorsun, Cırcır Böceği. Git başımdan.”

“İyi geceler, Pinokyo, talih seni haydutların eline düşmekten korusun.”

Bu son sözü der demez Cırcır Böceği uzaklaşmış ve ortalık daha da kararmış.

XIV

PİNOKYO HAYDUTLARA RASTLAYINCA...

“**B**iz çocuklar amma da şanssızız! Şu işe bak! Herkes bizi azarlıyor, uyarıyor, öğütlere boğuyor. Sanki hepsi annemiz babamız, sanki hepsi öğretmenimiz. Cırcır Böceği’ne bak hele! Ona göre her yerde pusu kurmuş haydut, her yerde tehlike var! Bence haydut diye bir şey yok, onu büyükler biz gece dolaşmaya-lım diye uydurmuş. Hem haydut olsa ne çıkar? ‘Defolun gidin’ derim, olur biter. Hadi korkup kaçma-dılar diyelim, o zaman da ben tabana kuvvet koşup kaçarım. Ne var ki bunda?”

Pinokyo böyle düşünedururken, bir hışırtı duymuş. Arkasını dönmüş ve iki karaltı görmüş.

“Evyah, haydutlar” demiş içinden ve ne yapacağını bilmez halde dört altınını ağzına atmış. Ardından da kaçmaya çalışmış ama hemen yakalanmış:

“Ya paranı ya canını!”

Pinokyo altınları ağzına attığından konuşamamış, parası olmadığını eliyle işaret etmiş.

“Hadi hadi, sököl paraları!” diye tehditkâr tehditkâr haykırmış haydutlar.

Pinokyo ceplerinin boş olduğunu göstermiş.

“Sököl paraları! Yoksa seni de üzeriz, babanı da!”

“Babama dokunmayın sakın!” diye bağırarak Pinokyo ağzının dolu olduğunu unutarak. Haliyle de altınlar şakırdamış.

Haydutlar, “Ağzın dolu ha?” demişler alaylı alaylı.

Pinokyo’yu sarsmış sallamışlar ama Pinokyo ağzını açmamış, derken tüm cesaretini toplayıp tabana kuvvet kaçmaya başlamış. O koşuyor, haydutlar da peşinden koşuyormuş. Zavallı Pinokyo gün doğana dek ensesinde haydutlar, kalbinde korku, öylece koşmuş. Ama en nihayetinde yakalanmış...

İki haydut, Pinokyo ağzını açsın, altınları versin diye her yolu denemiş ama Pinokyo ağzını hiçbir şekilde açmamaya kararlıymış. Altınlarını göme-

cek, bir sürü altın edinecek, babasının rahat bir hayat sürmesini sağlayacakmış...

Haydutlar en sonunda çareyi Pinokyo'yu ağaca bağlamakta bulmuşlar. Öylece bağlı kalırsa, nihayetinde yorulur, ağzını açıp altınları düşürürmüş, kendileri de altınları alıp kaçarlarmış...

Haydutlar, "Sen öyle dur bakalım, biz birazdan gelip paralarını toplarsın," deyip gülererek uzaklaşmışlar.

Bir başına, yorgun argın, aç biilaç, ağaca bağlı kalan Pinokyo gözyaşlarına yenik düşmüş. "Ah babacığım, ah babacığım..." diye sızlanıp durmuş içinden.

XV

PİNOKYO, MAVİ SAÇLI GÜZEL BİR PERİYLE TANIŞINCA...

Ama şans bu ya, yoldan geçen bir peri ağaca bağlı, aygın baygın duran zavallı Pinokyo'yu görmüş. Saçları masmavi olduğundan Mavi Peri diye anılan peri, Pinokyo'nun imdadına bir şahin göndermiş. Şahin gagasıyla Pinokyo'nun bağlarını çözmüş ve onu alıp güzel mi güzel bir evin güzel mi güzel bir odasının güzel mi güzel bir yatağına bırakmış.

Pinokyo'nun hali pek bir kötüymüş, Mavi Peri civardaki en ünlü doktorları çağırmış. Bunlardan

biri Karga, biri Baykuş, diğeri de Cırcır Böceği'ymiş.

Mavi Peri doktorlara, “Beyler, bu talihsiz kukla sağ mı değil mi söylemenizi rica ediyorum?” demiş.

Bunun üzerine, Karga öne çıkıp Pinokyo'ya yaklaşmış, onun bileğini tutmuş, burnuna, ayaklarına bakmış, uzunca bir inceleme sonunda “Kukla sanırım ölmüş olmalı. Ama ola ki ölmediyse, o zaman hayatta demektir,” demiş.

Ardından Baykuş, “Sevgili meslektaşım ve dostum Karga'yı yalanlamak istemem ama bana kalırsa kukla hayatta. Ama ola ki hayatta değilse, o zaman ölmüş demektir,” demiş.

Mavi Peri, Cırcır Böceği'ne bakmış: "Siz ne dersiniz?"

"Ben temkinli bir doktorum, ne söyleyeceğimden emin değilsem konuşmam, susarım. Bu kukla bana hiç yabancı değil, onu uzun zamandır tanırım."

O ana dek kıpırtısız duran Pinokyo'yu birden bir titreme almış.

"Bu kukla pek yaramaz, hiç büyük sözü dinlemeyen bir kukladır..."

Pinokyo gözlerini açıp kapamış.

"Haylazdır..."

Pinokyo utancından yüzünü çarşafla örtmüştü.

"Babasını çok üzen, itaatsiz bir evlattır..."

Bunun üzerine Pinokyo ağlamaya başlamış.

"Ölü ağlıyorsa, iyileşiyor demektir," demiş Karga.

"Sevgili meslektaşım ve dostum Karga'yı yalanlamak istemem ama bana kalırsa ölü ağlıyorsa, öldüğüne üzülüyor demektir," demiş Baykuş.

XVI

PİNOKYO İYİLEŞİNCE...

Doktorlar odadan çıkar çıkmaz, Peri elini Pinokyo'nun alnına koymuş. Ateş gibi yanıyormuş Pinokyocuk. Bunun üzerine Peri, bir bardak suya biraz ilaç karıştırmış ve tatlılıkla:

“Bu ilacı iç ki iyileşesin Pinokyo” demiş.

“Tatlı mı acı mı?”

“Acı ama iyi gelecek.”

“Acıysa istemem.”

“Hadi ama Pinokyo.”

“Acıysa istemem.”

“İçtikten sonra ağzın tatlılsın diye şeker vereceğim sana.”

“Önce şekerini ver, ilacı sonra içeyim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Bunun üzerine Peri şeker vermiş.

Pinokyo, şekeri memnun mesut yiyerek “Ah keş-ke şekerler ilaç olsa!” demiş.

Peri gülümsemiş, “Şimdi sözünü tut bakalım” diyerek bardağı uzatmış.

“Çok acı, içmem!”

“Ama tatmadın bile...”

“Kokusundan anladım. Bir şeker daha alayım sonra.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Pinokyo şekeri yemiş, ama ilacı gene içmek istememiş. Yastığının yamuk durmasından şikâyet etmiş, Peri yastığı düzeltmiş. Kapının açık olmasından şikâyet etmiş, Peri kapıyı kapatmış. Peri, Pinokyo’nun binbir kaprisini giderdiyse de, ilacı içmesi için binbir dil döktüyse de onu buna bir türlü ikna edememiş.

“Pişman olursun bak...”

“Umurumda bile değil!”

“Çok hastasın ama.”

“Bana ne!”

“Ateşin çok yüksek.”

“İçmeyeceğim işte!”

Ancak sonra Pinokyo iyice fenalaşınca ilacı içmekten başka çare olmadığını anlayarak, Peri’nin uzattığı bardağı bir yudumda içmiş. İçer içmez de iyileşmiş; çünkü ahşap kuklalar nadiren hastalanır, çarçabuk da iyileşirmiş.

“İlaç iyi geldi mi?” diye sormuş Peri.

“Hem de nasıl!”

“Niye hemen içmedin o halde?”

“Biz çocuklar hastalıktan korktuğumuzdan da çok korkarız ilaçtan.”

“Olur mu hiç öyle şey, Pinokyo! Bir daha hasta olursan ilacını hemen iç, olur mu?”

“Tamam.”

“Anlat bakalım, seni ağaca kim bağladı?”

Pinokyo, “Haydutlar” diye söze başlayıp her şeyi bir bir anlatmaya koyulmuş.

“Peki altınlara ne oldu?”

“Kaybettim” demiş Pinokyo. Yalan söyler söylemez de burnu uzamış.

“Peki nerede kaybettin?”

“Ormanda,” demiş ve burnu daha da uzamış.

“Ormanda kaybettiysen arar buluruz...”

“Şimdi düşünüyorum da... Ormanda kaybetmedim, ilaçla birlikte yuttum...” Bu üçüncü yalanla Pinokyo’nun burnu daha da uzamış.

Peri de ona bakıp gülmüş.

“Niye gülüyorsun Peri?”

“Söylediğin yalanlara gülüyorum Pinokyo.”

“Yalan söylediğimi de nereden çıkarıyorsun?”

“Yalan hemen fark edilir, yavrum. İki çeşit yalan vardır: Mumu yatsıya kadar yanan yalan ve uzun burunlu yalan. Seninkisi uzun burunlu olanı.”

Pinokyo utancından saklanmak istemiş ama burnu öyle uzunmuş ki saklanacak yer bulamamış...

XVII

PİNOKYO, TİLKİ VE KEDİ'YLE TEKRAR KARŞILAŞINCA...

Pinokyo koca burnu yüzünden ağlamış, söylenmiş, tepinmiş. Mavi Peri bir süre hiçbir şey yapmamış. Pinokyo ders alsın, bir daha yalan söylemesin istiyormuş. Ama onun üzüntüden perişan olduğunu görmeye kalbi çok dayanmamış, kuşlara işaret vermiş, onlar da Pinokyo'nun burnunu gagalayıp eski haline getirmişler. Sevincinden yerinde duramayan Pinokyo, "Ah Peri ablam! Ne kadar da iyisin! Seni çok seviyorum!" demiş.

"Ben de seni çok seviyorum Pinokyo. Burada hep birlikte kalalım ister misin?"

"Hem de nasıl! Babam da gelebilir mi?"

"Elbette. Babanı almaları için birilerini göndereceğim."

"Ben kendim gideyim ne olur!"

“Tamam ama sakın bir yaramazlık yapma. Orman yolundan doğruca eve git.”

Ne var ki Pinokyo yolda Tilki ve Kedi’yle karşılaşmış...

“Sevgili Pinokyo!” diye seslenmiş Tilki.

“Ne oldu, niye gelmedin?” diye sormuş Kedi.

“Uzun hikâye, boş verin. Haydutlar altınlarımı almak istedi,” diye karşılık vermiş Pinokyo.

“Vah! Vah! Her yer haydut kaynıyor, bizim gibi beyefendiler kalmadı artık...” demiş Kedi.

“Neyse şanslısın bak, karşılaştık yine. Altınlarını gömmeye gidebiliriz...” demiş Tilki.

“Haydutların altınlarımı almadığını nereden biliyorsun?” diye düşünüp soracağı yerde, “Bugün olmaz, başka gün gideriz. Bugün işim var,” diye karşılık vermiş Pinokyo.

“Ne işin olacak? Asıl altın işi başka gün olmaz,” demiş Tilki.

“Niye?”

“Mucizeler Tarlası satılmış. Yarından tezi yok kimse altın gömemeyecekmiş orada...”

“İşe bak! Peki tarla uzak mı?”

“Yarım saat mesafede. Altınlarını gömersin, yarım saat içinde meyve verirler, sen de sonra ne işin varsa onu yaparsın.”

Bir evvelki gün altın ağacının bir gecede büyüdüğüünü söyleyen Tilki, şimdi yarım saatte büyüdüğüünü söylüyormuş ama Pinokyo bunu fark etmemiş.

Teklifi düşünmeye koyulmuş. Peri'yi, babasını, verdiği sözleri de düşünmüş. Bocalamış, arada kalmış ama sonra "Tamam, haydi gidelim" demiş.

Yarım saat değil, tamı tamına yarım gün yürümüşler.

Nihayetinde Tilki "Geldik" demiş. Issız mı ıssız bir yerdeymişler. Tilki, Pinokyo'ya eliyle toprağı kazıp altınlarını çukura atmasını söylemiş. Pinokyo, Tilki'nin dediklerini yapmış. Ardından Kedi, Pinokyo'ya çeşmeden su alıp, altınları sulamasını söylemiş. Pinokyo, Kedi'nin dediklerini de yapmış.

"Daha ne yapmam lazım?" diye sormuş Pinokyo.

"Yapman hereken her şeyi yaptın. Şimdi gidelim. Yirmi dakika kadar sonra döner, meyvelerini toplarsın."

Pinokyo sevincinden havalara zıplamış. “Altınlarım meyve verince sizlere hediyeler alacağım,” demiş.

Tilki ile Kedi, “Biz hediye istemiyoruz. Sana zahmetsiz kazanç sağlamayı öğrettik ya, bu bize yeter,” diye karşılık vermişler. Pinokyo’yla kucaklaşıp vedalaşmışlar.

XVIII

PİNOKYO'NUN ALTIN MACERASI SON BULUNCA...

Kukla şöyle bir dolaşmış, dakikaları saymaya koyulmuş, ardından acele adımlarla Mucizeler Tarlası'na geri yürümüştü. Bir yandan da hayaller kuruyormuş: “Ya bin değil de, iki bin altın bulursam? Ya iki bin değil de, beş bin altınım olursa? Hepsini toplayabilir miyim? Toplarım elbette! Ah! Beş bin altınla neler neler yaparım! Öncelikle kocaman bir şato alırım...”

Derken tarlaya varmış, ama altın ağacı filan görememişti. İşte o zaman içine bir kurt düşmüştü...

Öyle üzgün üzgün bakadururken, Kıkırdayan Papağan'a rastlamış.

“Ne gülüyorsun öyle?” demiş Pinokyo aksi aksi.

“Sana gülüyorum, saman kafalı Pinokyo! Altın, meyve verir mi hiç? Dolandırıldın! Bin altın edineceğim diye elindeki dört altından oldun!”

“Saçmalamasana sen!”

“Sen buradan uzaklaştığında Tilki ile Kedi geldi, altınlarını alıp gittiler...”

Pinokyo’nun şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış, üzüntüden gözleri dolmuş. Papağan’ın doğruyu söylemediğini umarak, altınları gömdüğü yeri kazmış. Çok derin kazdıysa da altınları bulamamış. Haliyle dolandırıldığını kabul etmek zorunda kalmış. Hemen hakime koşup olayı anlatmış. Hakim, Pinokyo’nun ifadesini almış ama ders olsun diye onu hapse atmış. Böylece Pinokyo hem altınlarından hem de hep yanlış tercihler yapmakta kullandığı özgürlüğünden olmuş.

XIX

PİNOKYO HAPİSTEN ÇIKINCA...

Ceza süresi bitince Pinokyo hoplaya zıplaya hapis-ten çıkmış. “Başıma ne talihsizlikler geldi! Hepsi de inadımdan oldu! Beni sevenlere, benden çok daha bilgili olanlara kulak asmadım! Bundan böyle değişeceğim. İtaatsiz olmayacağım... Babacığım beni hâlâ bekliyor mudur? Mavi Peri beni affedip yeniden kabul eder mi?” diye düşünce düşünce yürümeye koyulmuş. Hava karanlık, karnı da açmış.

Sonunda açlığa dayanamayarak bir tarlaya girmiş, birkaç salkım üzüm toplamak istiyormuş. Ama ne olmuş dersiniz? Zavallı Pinokyo tavuk çalan sansarlar için kurulan kapana yakalanmış ve öylece kalakalmış. Bunun üzerine ağlayıp sızlanmaya koyulmuş, ama sesini duyan olmamış.

Bir süre sonra Parlak Ateşböceği gelmiş. “Zavallı yavrum, ne oldu sana?”

“Üzüm toplamak için tarlaya girince kapana yakalandım.”

“Üzüm senin miydi?”

“Değildi ama açtım...”

“Sana ait olmayan bir şeyi açsan da almamalısın.”

“Bir daha yapmayacağım... Ah bu başıma gelenler...”

Derken tarlanın sahibi kapana yakalanmış sansar olup olmadığını görmek üzere gelmiş. Sansar yerine Pinokyo’yu görünce, “Seni gidi hırsız!” diye bağırıp çağırmaya koyulmuş.

“Hırsız değilim, açtım sadece veee...”

“Açken üzüm çalan, tavuk da çalar. Sana öyle bir ders vereceğim ki, ömrün boyunca unutamayacaksın.”

Tarla sahibi, Pinokyo'yu kapandan kurtarmış; ama Pinokyo buna sevinememiş, çünkü adam ona tasma takıp, ölen köpeğinin yerine bekçi atamış.

“Yağmur yağarsa kulübeye girersin, zavallı köpeğim dört yıl boyunca orada yatmıştı. Geceleyin kulaklarını iyice aç, olur da hırsızlar gelecek olursa havla ve bana haber ver,” demiş ve çekip gitmiş.

Pinokyo olanlara inanamıyormuş. “Ah okuyup çalışsaydım başıma bunlar gelir miydi hiç! Söz dinleseydim burada bekçi köpeği olur muydum hiç! Ah bu başıma gelenler! Zamanı geri alabilseydim keşke...” diye diye gözyaşları içinde uykuya dalmış.

XX

PİNOKYO HIRSIZLARI YAKALAYINCA...

Aradan saatler geçmiş, Pinokyo fısıltı sesleriyle uyanmış.

“İyi akşamlar, Melampo.”

“Benim adım Melampo değil” demiş Pinokyo.

“Kimsin o halde?”

“Pinokyo.”

“Ne yapıyorsun?”

“Bekçilik ediyorum.”

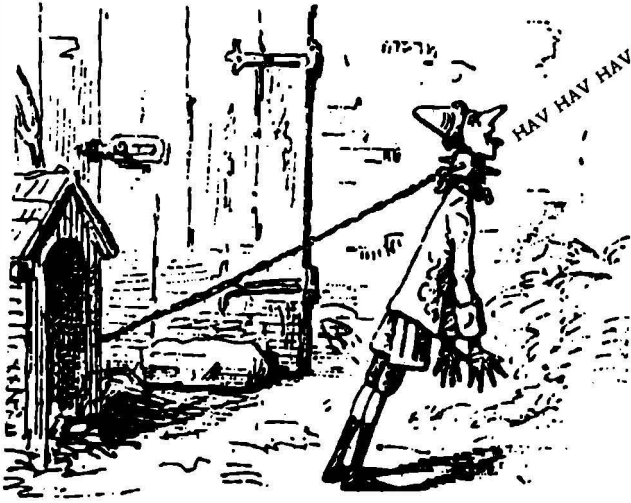
“Kulübedeki köpeğe ne oldu?”

“Ölmüş.”

“Ölmüş mü? Zavalılcık... Melampo’nun yerine sen mi bekçilik ediyorsun?”

“Evet.”

“Gel bak anlaşalım. Biz önceki gibi haftada bir gelip sekiz tavuk çalacağız. Eskiden tavuklardan birini Melampo’ya veriyorduk, artık sana vereceğiz. Sen de bunun karşılığında sesini çıkarmayacaksın. Tamam mı?”

“Tamam” demiş Pinokyo ama sesi tehditkârmiş. Aslında “Görürsünüz gününüzü siz” diye düşünüyormuş içinden.

Sansarlar iş başındayken, Pinokyo kümesin kapısını itmiş, avaz avaz bağırmaya koyulmuş. Uykusundan uyanan tarla sahibi cama koşmuş, “Ne var? Ne bağırıyorsun?” diye sormuş aksi aksi.

“Hırsız var!”

“Nerede?”

“Kümeşte!”

“Geliyorum!”

Tarla sahibi Pinokyo sayesinde sansarları yakalamış. “Bunu nasıl başardın? Sevgili köpeğim Melampo yakalayamamıştı onları...” demiş.

Pinokyo, Melampo'nun sansarlarla anlaşması olduğunu söylemek, köpeğin anısını lekelemek istememiş. Sansarlar aralarında konuşunca uyandığını, uyanınca da onların kendisine anlaşma teklif ettiğini anlatmış sadece.

Tarla sahibi "Aferin! Şerefli bir şekilde davrandın. Buna karşılık ben de seni serbest bırakıyorum," demiş ve Pinokyo'nun tasmağını çıkarmış.

Pinokyo da özgürlüğüne kavuşmanın sevinciyle yola koyulmuş.

XXI

PİNOKYO, BEYAZ GÜVERCİN'LE KARŞILAŞINCA...

Pinokyo'yu gören Beyaz Güvercin seslemiş, “Baban Ceppetto çok üzgün, Pinokyo. Üç gün önce onu kumsalda gördüm,” demiş.

“Kumsalda mı?”

“Evet, seni her yerde aradı, ama bulamadı. Şimdi kendine küçük bir kayık yapıyor, denize açılıp seni deniz ötesi ülkelerde arayacakmış... Ah onu bir görsen! Perişan oldu.”

“Canım babacığım, nasıl da üzdüm onu! Nerede? Hemen gideyim...”

“En az bin kilometre ötede...”

“Bin mi?.. Ah güvercin, kanatların olduğu için nasıl da şanslısın!”

“İstersen seni götürebilirim...”

“Nasıl?”

“Bana sımsıkı tutun...”

Pinokyo, Beyaz Güvercin’in teklifini hemen kabul edip ona tutunmuş, uçmaya koyulmuşlar. Pinokyo havada olmaktan, bulutlara dokunacak kadar yüksekten uçmaktan keyif almış. Yere baktığında biraz korkuyormuş, ama havada uçmak pek bir güzelmış. Gün boyu uçmuşlar, derken Beyaz Güvercin “Susadım” demiş. “Ben de acıktım,” diye karşılık vermiş Pinokyo.

Bunun üzerine güvercinliğe inip mola vermişler. Orada bir leğen su, bir sepet de burçak varmış.

“Burçakların bu kadar güzel olduğunu hayal bile edemezdim!” demiş Pinokyo.

“Açken pek de kapris yapmıyoruz, değil mi? Açken her şey güzel... Hadi ama, oyalanmayalım, yola çıkalım,” diye karşılık vermiş Beyaz Güvercin. İki arkadaş gene uçmaya koyulmuş, ertesi sabah da kumsala varmışlar.

Güvercin, Pinokyo’yu sahile bırakır bırakmaz havalanıp gitmiş. Sahil çok kalabalıkmış, insanlar denize bakıp haykırıyor, el kol hareketleri yapıyor-muş.

“Ne oldu?” diye sormuş Pinokyo yaşlı bir teyze.

“Ah evladım, zavallı bir baba vardı. Oğlunu bulmak için kayık yapmıştı, bugün denize açıldı ama hava çok kötü olduğundan kayığı batmak üzere...” demiş teyze kaygıyla.

“Kayık nerede?”

“Orada, bak, görüyor musun?”

Pinokyo gösterilen yöne bakınca, haykırmış: “Babam o benim! O benim babam!”

Dalgalar kayığı bir oraya bir buraya savuruyormuş. Pinokyo tepinmiş el kol hareketleri yapıp babasına işaret etmiş. Aralarındaki mesafe büyük-müş, ama Ceppetto onu görmüş herhalde, çünkü elini sallamış ve kayığıyla geri dönmeye çalışmış.

Ne var ki korkunç bir dalga savrulunca kayık görünmez olmuş.

Sahildeki kalabalık, “Zavallı adamcağız,” diye yakınıırken, Pinokyo ok gibi denize fırlamış. Babasını kurtarmak istiyormuş. Ahşaptan yapılmış olduğu için denizin yüzeyinde kalıyor, dalgalarla ileri savruluyormuş.

Sahildekiler bu defa da onun arkasından bakıp “Zavallı delikanlı” demişler.

XXII

PİNOKYO, ARILAR ADASI'NA VARINCA...

Pinokyo gece boyunca yüzmüş. Ne korkunç bir geceymiş o öyle! Şimşekler, yıldırımlar, gök gürültüsü!..

Sabaha doğru dalgalar onu kıyıya savurmuş. Kimseciklerin olmadığı ıssız bir yerde yapayalnız kaldığına, babasına kavuşamadığına ağlamış. Derken kendi halinde memnun mesut yüzen büyük bir yunus görmüş.

“Yunus Bey size bir şey sorabilir miyim?” demiş Pinokyo.

“İki şey de sorabilirsin” demiş yunus gülümseyerek.

“Adada yemek yiyebileceğim bir yer var mı?”

“Var, tabii ama biraz uzakta. Soldaki sokağa sap, düz devam et.”

“Bir şey daha sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Babamı gördünüz mü? Kayıktaydı.”

“Kayık geceleyin fırtınada parçalanmıştır.”

“Peki ya babam?”

“Babanı köpek balığı yutmuştur...”

“Köpek balığı mı?”

“Evet, beş katlı evden büyük, ağzı tren istasyonu gibi geniş köpek balığı...”

“Eyvah!” demiş Pinokyo. Yunusa teşekkür edip uzaklaşmış. Babası için de, kendi için de kaygılıymış.

Yolda kendi adımlarından ve midesinin gurultusundan başka çıt çıkmıyormuş.

Nihayetinde Arılar Adası’nın Çalışkan Arılar Köyü’ne varmış. Orada herkes arı gibi çalışıyormuş. Tembel tembel dolaşan bir tek kişi bile yokmuş. “Burası bana göre bir yer değil” diye düşünmüş Pinokyo.

Karnı çok aç olduğundan, alnından terler damlayan bir adamı durdurmuş. Utançtan başını eğ-

rek, “Bayım bana bir lira verir misiniz, açlıktan ölüyorum da,” demiş.

“Şu kömür arabalarını sürmeme yardım edersen, çok daha fazlasını veririm, evlat” diye karşılık vermiş adam.

“Ben eşek miyim! Hiç araba sürmedim, sürmeyeceğim de.”

“Sen bilirsin! Araba sürmekten utanıyorsun da, dilenmekten utanmıyorsun!” demiş adam aksi aksi ve işine koyulmuş.

Pinokyo yoldan geçen duvarcıyı durdurup, aynı soruyu sormuş. “Elbette, gel benimle kireç taşı, sana çok daha fazlasını vereceğim,” karşılığını alınca, “Kireç ağır, ben yorulmak istemiyorum,” demiş. Duvarcı da omuz silkip uzaklaşmış.

Pinokyo en az yirmi kişiden daha para istemiş, hepsi ona iş teklif etmiş, o da hepsini reddetmiş.

En sonunda iki sürahi taşıyan bir teyze görmüş. “Teyzeciğim sürahinizden bir yudum su içebilir mi-

yim?” diye sormuş Pinokyo. “İç yavrum” demiş teyze. Pinokyo da kana kana içmiş.

Ardından, “Karnımı da doyurur musunuz?” diye sormuş.

“Sürahilerden birini taşırsan, sana bir parça ek-mek veririm, olur mu?”

Pinokyo kararsız kalmış.

“Biraz peynir de veririm.”

Pinokyo hâlâ kararsızmış.

“Şekerleme de veririm.”

Bu son teklif üzerine Pinokyo, gülümseyerek “Tamam” demiş. Kadınla birlikte yürümeye ko-yulmuş. Kadının evine varmışlar. Pinokyo karnını güzelce doyurmuş, ardından da kadını kucaklamış. Kadın gülümsemiş. İşte o zaman Pinokyo, “Sen be-nim Peri’msin! Kıyafetin farklı ama aynı onun gibi gülümsüyorsun, benim Mavi Peri’msin sen, öyle değil mi?” deyip sevincinden havalara uçmuş.

XXIII

PİNOKYO KUKLA OLARAK KALMAK İSTEMEYİNCE...

Mavi Peri gülmüş, “Beni nasıl da tanıdın Pinokyo! Kılık değiştirmiştin oysa!”

“Seni öyle seviyorum ki, her kılıkta tanırım! Sen benim için anne gibisin. Ah keşke ben de kılık değiştirebilsem! Kukla olmaktan bıktım, diğer çocuklar gibi olmak istiyorum.”

“Olacaksın Pinokyo.”

“Gerçekten mi?”

“Evet ama önce iyi bir çocuk olman lazım.”

“Öyle değil miyim sanki?”

“İyi çocuklar itaatkârdır, sense...”

“Bense asiyim...”

“İyi çocuklar okulu ve çalışmayı sever, sense...”

“Bense tembel tembel dolaşmayı seviyorum...”

“İyi çocuklar hep doğruyu söyler, sense...”

“Bense yalan söylüyorum... Ama artık değişeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz. İyi bir çocuk olmak, babamı mutlu etmek istiyorum. Ah! Babam nerede kim bilir?”

“Bilmiyorum.”

“Onu tekrar göreceğiz, kucaklayabilecek miyim?”

“Evet, Pinokyo, bundan eminim.”

Bunun üzerine Pinokyo sevinçten kabına sığmaz olmuş.

“Pinokyo, senin iyi kalpli olduğunu, yaptıkların yüzünden gerçekten acı çektiğini biliyorum. Bu yüzden geri geldim. İyi kalpli çocuklar, yaramaz da olsalar, kötü yola da sapsalar dönüşebilirler. Bundan böyle sana annelik edeceğim ama sen de sözümü dinleyecek, sözümünden hiç çıkmayacaksın, tamam mı?”

“Yaşasın! Elbette!” demiş Pinokyo mutlu mutlu.

“Yarın okula başlayacaksın.”

“Okula gitmek için geç artık...”

“Geç değil. Ya okuyacaksın, ya çalışacaksın Pinokyo. Tembellik çok kötü bir hastalıktır, hemen tedavi edilmeli. Tembelliğin sonu kötü... Hem az evvel söz vermedin bana sen?”

“Tamam, okuyacağım, çalışacağım, ne gerekirse yapacağım. Bunları yaparsam gerçek bir çocuk olacak mıyım? Kukla olarak kalmak istemiyorum.”

“Eğer sen sözünü tutarsan, Pinokyo, ben de sana verdiğim sözü tutacağım ve çocuğa dönüşeceksin.”

“Yaşasın!”

XXIV

PİNOKYO, KÖPEK BALIĞINA BAKMAYA GİDİNCE...

Ertesi gün Pinokyo okula başlamış. Sınıfta kukla gören çocukların şaşkınlığını bir düşünün! Ama çocuklar şaşırmakla kalmamışlar – kimisi Pinokyo'nun beresini çekmiş, kimisi ona alaylı alaylı takılmış, kimisi burnuna ip bağlayıp onu oynatmaya çalışmış.

Pinokyo her şeyi görmezden gelip derslerine odaklanmış, ama en sonunda dayanamamış ve “Bakın çocuklar size komiklik olsun diye gelmedim buraya. Ben size saygı gösteriyorum, siz de bana saygı gösterin!” demiş.

Bu defa da gülüşmeler olmuş: “Kitap gibi konuşuyor, şuna baksanıza!”

Çocuklardan biri elini Pinokyo’nun burnuna uzatmış ama kaç gündür kendisiyle uğraşılmasından bezmiş olan Pinokyo, kolunu hızla kaldırıp çocuğun eline vurmuş. Derken dövüş başlamış. Pinokyo ahşaptan olduğu için çok sağlammış, vursa da vurulsa da hep karşı tarafın canı yanıyormuş. Bu tatsız olayın ertesinde ona kimse ne sözle ne de elle saldırmış. Zaman geçtikçe de gönüllerde taht kurmuş, çünkü arkadaşlarına karşı nazik ve yardımsevermiş.

Çok da çalışkanmış. Ödevlerini her zaman yapıyor, okula herkesten önce gidiyor, okuldan en son o ayrılıyormuş. Öğretmeni ondan çok memnunmuş ama “Pinokyo, yaramaz çocuklarla fazla arkadaşlık ediyorsun, en sonunda seni kendi taraflarına çekecekler” diye uyarıyormuş da.

Pinokyo uyarılara aldırmış etmiyormuş, kendinden eminmiş, hiç kimse onu yolundan caydıramamış...

Derken bir gün, o yaramaz ve tembel arkadaşlar, “Pinokyo, kıyıya kocaman bir köpek balığı gelmiş, biliyor muydun?” demişler.

“Sahiden mi?” diye sormuş Pinokyo. Hemen babasını düşünmüş...

“Evet. Onu görmeye gidiyoruz, sen de gelsene.”

“Gelemem, okul var.”

“Okulu kim takar, yarın gidersin.”

“Öğretmen ne der?”

“Öğretmenlerin işi tüm gün söylenmek zaten, söylenir söylenir susarlar.”

Pinokyo, Mavi Peri’sini düşünmüş. “Annem ne der?”

“Annelerin bir şey bildiği yok, boş ver sen.”

“Okuldan sonra giderim.”

“Köpek balığı senin keyfini bekleyecek sanki! Sabah geliyor sıkılınca da gidiyormuş, öğlene kalmıyormuş..”

“Yol ne kadar sürer?”

“Bir saat.”

“Tamam! İlk varan kazanır,” demiş Pinokyo gülererek ve koşmaya başlamış.

Arkadaşları da peşinden koşmuşlar. Köpek balığını göreceğini düşünen Pinokyo, derse girip sıradan bir gün geçirecek olan arkadaşlarını dudak bükerek aklından geçirmiş. Başına geleceklerden, sıradan bir günü mumla arayacağından tamamen habersizmiş...

XXV

PİNOKYO KANDIRILDIĞINI ANLAYINCA...

Kumsala vardıklarında, Pinokyo hemen denize göz atmış ama köpek balığı görmemiş.

“Hani nerede?” diye sormuş arkadaşlarına.

İçlerinden biri, “Kahvaltıya gitmiştir,” demiş kıkırdayarak.

Diğeri de, “Ya da şekerleme yapıyordur,” demiş gene kıkırdayarak.

Bunun üzerine Pinokyo kandırıldığını anlamış. Tartışma çıkmış. Meğer Pinokyo'nun okuldaki başarısını kıskanan çocuklar, onun da kendileri gibi okula gitmemesini, haylazlık yapmasını istiyorlarmış. Tartışma giderek alevlenmiş, önce söz dalaşına girmişler, ardından birbirlerini tokatlamaya tekmelemeye başlamışlar. Kitaplar havada uçmuş.

Başına kitap düşen Bilge Yengeç, "Birbirinize el kaldıracığınıza, gidip okuyun da adam olun! Ahır-daki hayvanlar bile sizin gibi yapmıyor," diye çocukları uyarmış. Ama çocuklar oralı olmamış, kav-gaya devam etmişler.

Derken bu defasında havada kalın bir kitap uçmuş – aritmetik kitabıymış. Pinokyo fırlatılan kitabı zamanında görüp eğilmiş, kitap da arkasındaki çocuğun başına isabet etmiş. Çocuğun beti benzi atmış ve bayılmış.

Pinokyo hariç bütün çocuklar korkudan kaçmış. Pinokyo da korkmuş korkmasına, ama arkadaşını yalnız bırakmak istememiş. Bir yandan arkadaşının haline, bir yandan da akılsızlık edip de sahile indiğine ağlıyormuş. Derken iki polis yaklaşmış.

“Yerde yatmış ne ağlıyorsun?” demişler.

“Arkadaşıma. Başına kitap düştü ve bayıldı.”

“Senin yüzünden mi oldu?”

“Hayır.”

“Peki kitap kimin?”

“Benim.”

“Tamam anlaşıldı. Bizimle geliyorsun.”

“Ama ben...”

“Arkadaşına kitap fırlatmadan düşünecektin bunları...”

Polisler balıkçılara doktor çağırmalarını söylemişler ve Pinokyo’yu alıp karakolun yolunu tut-

muşlar. Bir süre sonra Pinokyo rüzgârda uçan beresini bir koşu alıp alamayacağını sormuş, polisler izin verince de tabana kuvvet koşmaya başlamış. Polisler, Pinokyo'nun peşine köpek takmışlar. Pinokyo da, köpek de dolu dizgin koşuyor, tozu dumana katıyormuş.

XXVI

PİNOKYO'NUN BALIK OLDUĞU SANILINCA...

Alidoro –köpeğin adı buymuş çocuklar– Pinokyo'ya neredeyse yetişmiş. Zavallı kukla tekrar kumsala varınca, yakalanma korkusuyla denize atlamış. Köpek durmaya çalışmışsa da, çok hızlı koştuğundan duramamış ve hiç istemediği halde denize düşmüş. “İmdat” diye yakarmaya koyulmuş, ama denizden çıkan Pinokyo onu kurtarmaya yanaşmamış.

“Boğuluyorum, yardım et!”

“Bana ne!” diye karşılık vermiş Pinokyo.

“Yalvarırım, yardım et, ölüyorum!”

Pinokyo'nun yüreği Alidoro'nun o haline dayanamamış. Sert gibi görünse de, tembel ve dik kafalı olsa da, merhametli bir kalbi varmış zira.

“Seni kurtaracağım ama bana zarar vermeyeceksin, söz mü?”

“Söz,” demiş Alidoro.

Bunun üzerine Pinokyo denize girmiş, yüzmüş, iki eliyle Alidoro'yu kuyruğundan yakalayıp kumsala götürmüş.

Tazı, "Pinokyo, hayatımı kurtardın, teşekkür ederim. Sana bir can borçluyum, dostum," diyerek uzaklaşmış.

Karnı acıkan ve burnuna güzel kokular gelen Pinokyo, Alidoro gittikten sonra, kokunun izini sürmüş ve mağaradan geldiğini anlayınca tırmanmaya başlamış. Bir de bakmış ki, havada kendiliğinden yükseliyormuş. Pinokyo'nun şaşkınlığını hele bir düşünün, çocuklar! Meğerse yukarıdaki mağaradan gelen koku çirkin mi çirkin bir balıkçının pişirdiği balıklardan geliyormuş. Pinokyo'nun havada yükselmesinin nedeni de, karnı henüz doymamış balıkçının ağına takılmış olmasıymış.

Pinokyo balıkçıya dil döktüyse de, kendisinin balık olmadığına ikna edememiş. “Ah keşke okula gitseydim! Benim burada ne işim var! Arkadaşlarıma niye kulak astım ki? Al işte, hapisten kaçayım derken balıkçının ağına düştüm...” diye söylenip ağlamaya koyulmuş ama balıkçı hiç oralı olmamış, Pinokyo’yu tuttuğu gibi una bulamış, onu kızartıp yemek istiyormuş...

XXVII

MAVİ PERİ, PİNOKYO'YA ETTEN KEMİKTEN BİR ÇOCUK OLACAĞI MÜJDESİNİ VERİNCE...

Balıkçı, Pinokyo'yu tam tavaya atmak üzereyken, Alidoro hırlayarak içeri girmiş. “Kurtar beni Alidoro, yandım yoksa!” diye haykırmış Pinokyo.

Tazı, una bulanmış Pinokyo'yu ağızıyla kaptığı gibi koşmaya başlamış. Ne olduğunu anlamayan balıkçı şaşkınlıktan öylece bakakalmış.

“Sana ne kadar teşekkür etsem az, Alidoro,” demiş Pinokyo.

“Lafı bile olmaz, sen de benim hayatımı kurtardın,” diye karşılık vermiş tazı köpeği.

İki dost bir süre beraber yürümüşler, yol ayrımına gelince vedalaşmışlar. Pinokyo, yalnız kalınca, Mavi Peri’ye neler söyleyeceğini mahcup mahcup düşünmeye başlamış. Mavi Peri onu bu defasında da affedecek miymiş? Her şey yolunda gidecek miymiş?..

Eve vardığında geceymiş. Kapıyı çalıp Peri’yi uyandırmaya çekinmiş, soğukta öylece kıvrılıverip yatmış. Yatar yatmaz da uyuyakalmış. Sabahleyin uyandığında kendini kanepede bulmuş, Peri baş ucunda durmuş tatlı tatlı gülümsüyormuş.

“Pinokyo, bu defasında da seni affediyorum ama lütfen bu son olsun artık,” demiş Peri.

Azar işitmediği için çok memnun kalan Pinokyo, çok çalışacağına, itaatkâr olacağına, Peri’nin bir dediğini iki etmeyeceğine söz vermiş. Sözünü tutmuş da. Okulun en başarılı öğrencisi seçilmiş, aldığı notlar da, hal ve tavırları da dört dörtlükmüş. Pinokyo’nun sözünde durması üzerine Peri ona çok güzel bir haber vermiş: “Yarın dileğin gerçekleşecek. Sen artık ahşaptan bir kukla değil, etten kemikten bir çocuk olacaksın.”

Pinokyo sevincinden yere göğe sığamıyormuş. Peri, ona bütün arkadaşlarını ertesi sabah kahvaltıya davet etmesini söylemiş, büyük bir kutlama yapacaklarmış. Kukla güzel haberi arkadaşlarına vermek için dışarı çıkmış. Peri de mutfığa geçip yağlı ballı ekmekler, kekler, çörekler hazırlamaya koyulmuş.

XXVIII

PİNOKYO, KEYİF DİYARI DİYE BİR YER OLDUĞUNU DUYUNCA...

Pinokyo bir saat içinde hemen hemen bütün arkadaşlarını bulup davet etmiş. Hepsi de geleceklerine söz vermişler. Ama sevgili kuklamız, en sevdiği arkadaşısı Romeo'yu bir türlü bulamamış.

Romeo okulun en tembel ve afacanıymış, ama Pinokyo onu çok seviyormuş. Her yeri aramış taramış ama onu bulamamış. Nihayet köy evlerinden birinin girişinde saklandığını görmüş.

“Ne yapıyorsun Romeo?”

“Gece yarısını bekliyorum, yola çıkacağım.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Çok uzaklara...”

“Seni her yerde aradım. Hiçbir yerlere gitme. Yarın gerçek bir çocuğa dönüşeceğim ve büyük bir parti veriyorum. Davetlisin.”

“Tebrikler Pinokyo.”

“Teşekkürler. Geleceksin değil mi?”

“Gelemem, gece yola çıkıyorum dedim ya.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Dünyanın en güzel yerine, Keyif Diyarı’na gidiyorum. Sen de gelsene.”

“Gelemem.”

“Düşünsene Pinokyo, orada öğretmen yok, ödev yok, kitap yok, ders yok. Perşembe günleri okul yok ve haftanın her günü Perşembe. Sabahtan akşama kadar oyun ve eğlence var. Ne dersin?”

“Orada hayat güzel desene!”

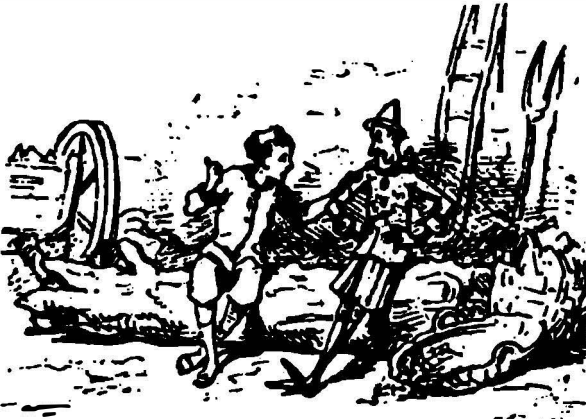
“Hem de nasıl güzel! Hadi gel!”

“Gelemem. Mavi Peri’ye söz verdim, sözümünden çıkamam. Eve döneyim artık.”

“Ne acelen var? Bana arkadaşlık et biraz.”

“Eve geç kalırım.”

“Kal ne olacak ki.”

“Peki ama dediğin yere nasıl gideceksin?”

“Buraya gelip arabayla alacaklar beni.”

“Orada hiç mi okul yok?”

“Hiç yok.”

“Sadece eğlence mi var?”

“Sadece keyif, eğlence ve oyun var.”

“Hep mi öyle?”

“Hep öyle.”

“Ben eve döneyim Romeo...”

“Ya acelen ne, kal. Hatta kalma, benimle gel, her gün keyif yapalım.”

“Gelemem Romeo, çok isterdim ama gelemem.”

“Madem çok istiyorsun gel işte.”

“Gelemem.”

Pinokyo’nun söylediği her gelemem, bir öncekinden daha kısıkmış.

Sonunda araba gelmiş.

Romeo, “Hadi Pinokyo, daha ne bekliyorsun? Gelsene benimle!” demiş.

XXIX

KEYİF DİYARI'NDA AYLAR AYLARI İZLEYİNCE...

Nihayet eşek arabası gelmiş. Ses çıkarmasın diye arabanın tekerlekleri bezlerle sarılıymış. Ama asıl garip olan şey, arabayı çeken eşeklerin hepsinin ayaklarında çizme olmasıymış. Arabacının ise öyle tatlı bir görünüşü varmış ki, çocukları mıknatıs gibi kendine çekiyormuş.

Sekiz-on iki yaş arası çocuklarla tıka basa dolu olan arabaya Romeo zar zor sığıp binmiş.

“Peki ya sen tatlım, sen de geliyor musun?” diye sormuş arabacı, Pinokyo’ya.

“Hayır, ben evime döneceğim. Okumak istiyorum.”

Romeo da, tüm çocuklar da “Geeel, bizimle gel, eğlenceye gel” diye haykırmış.

Pinokyo, Mavi Peri’yi düşünmüş... Bir yandan da kulağına Keyif Diyarı’nın harikalıkları çalınıyormuş. En sonunda dayanamamış, “Yer açın, geliyorum!” diye haykırmış. Hemen ardından, “Heyy! Yaşasın!” diye naralar atılmış.

Yola çıktıktan sonra Pinokyo bir fısıltı duymuş: “Okumayı bırakan, kitaplara, okula ve öğretmen-

lere sırt çeviren, kendini sadece eğlenceye veren çocukların hali haraptır. Ben bunun bire bir örneğiyim... Bir gün sen de benim ağladığım gibi ağlayacaksın... Ama son pişmanlık fayda etmiyor..”

Pinokyo eşeklerden birinin tıpkı çocuk gibi ağlayıp konuştuğunu görünce hayrete düşmüş.

“Bayım” demiş arabacıya, “eşek ağlıyor.”

“Bırak ağlasın,” demiş arabacı.

“Ama konuşuyor da!”

“Bırak konuşsun.”

Pinokyo bocalamış, sonra kendini arkadaşlarının kahkahalarına, şarkılarına, sohbetlerine kaptırmış ve bu garip olayı unutmuş.

Nihayetinde Keyif Diyarı’na varmışlar. Burası dünyadaki başka hiçbir yere benzemiyormuş. Keyiften, oyundan, kahkaha ve eğlenceden başka bir şey yokmuş. Çocukların hayal ettiğinden de güzel bir yermiş!

Mutluluktan kabına sığmayan çocuklar, “Ah ne güzel! Ne güzel” deyip kendilerini eğlenceye bırakmışlar.

“Romeo, mutluluğumu sana borçluyum. Öğretmen bana senden uzak durmamı, beni yoldan çıkaracağını, senden kötülük bulacağımı söylüyordu... Meğer hiçbir şey bildiği yokmuş. Beni buraya getirdiğin için sağ ol dostum, sayende çok mutluyum,” demiş Pinokyo, Romeo’ya.

Bu sözleri arkadaşına beş ay boyunca her gün yineleyen Pinokyo sabahlardan bir sabah aynı sözü yineleyememiş, çünkü hiç beklemediği bir durumla karşılaşmış... Keyifli hiçbir yanı olmayan, kötü bir sürprizmiş bu...

XXX

PİNOKYO EŞEĞE DÖNÜŞMEYE BAŞLAYINCA...

Peki neymiş bu kötü sürpriz?..

Hemen söyleyeceğim sevgili küçük okurlarım: Pinokyo sabahleyin uyanınca başını kaşımak istemiş ve... bir de ne görmüş dersiniz, sevgili çocuklar? Kulaklarının eşek kulağına dönüştüğünü görmüş...

Zavallı Pinokyo'nun duyduğu acı, utanç ve umutsuzluğu düşünün bir! Pinokyo ağlamaya, haykırmaya koyulmuş ama çare yokmuş, eşek kulakları giderek büyüyormuş...

Kitapları, okulu, öğretmenleri boşlayıp sadece eğlenceye, oyuna bakan çocukların başına er ya da geç bu gelirmiş.

Pinokyo içinden Romeo'ya kızmış durmuş, hepsi onun suçuymuş. Ancak sonra, iyice düşünüp kendi vicdanını yoklayınca, evi terk etmeye, okulu bırakmaya, Keyif Diyarı'na gitmeye karar verenin kendi olduğunu kabul etmek zorunda kalmış. "Eşek kafalıyım işte" demiş kendi kendine.

Kulaklarından utanan Pinokyo başına bere geçirip, Romeo'ya gitmiş.

"Kim o?"

"Benim Pinokyo."

Romeo kapıyı yarım saat sonra açmış, onun da başında bere varmış.

“Nasılsın Romeo?”

“Çok iyiyim.”

“Gerçekten mi?”

“Niye yalan söyleyeyim ki?”

“Romeo, başına neden bere taktın?”

“Canım istedi taktım, kulağım ağrıyordu.”

“Romeo... korkarım ikimiz de aynı hastalığa yakalandık... Eşek oluyoruz...”

İki arkadaş aynı anda berelerini çıkarmışlar, birbirlerinin halini görünce üzüntülerini bir an için unutmuş, kıkır kıkır gülmeye başlamışlar. Ama eşek olma serüveni kulaklarla kalmamış, tamamen eşeğe dönüşmeye, en kötüsü de anırmaya başlamışlar. İşte o zaman ne Pinokyo’nun ne de Romeo’nun gülecek hali kalmış...

XXXI

PİNOKYO EŞEK OLMANIN HİÇ DE KEYİFLİ OLMADIĞINI ANLAYINCA...

Nihayet arabacı gelmiş, “Aferin çocuklar, gayet güzel anıyorsunuz,” demiş. Pinokyo’yla Romeo şaşkınlık içinde bakışmışlar: Arabacı onların eşeğe dönüşeceğini biliyor muymuş? Evet, sevgili çocuklar, biliyormuş... Arabacının planı baştan beri buymuş. Pinokyo’nun, Romeo’nun ve Keyif Diyarı’n-

daki tüm çocukların günlerini aylaklıkla geçirip, en nihayetinde eşeğe dönüşmesini bekliyor, ardından da onları pazarda satıyormuş...

Pazarda Romeo'yu, eşiği bir gün evvel ölmüş bir köylü satın almış. Pinokyo'yu ise bir sirkin sahibi almış, onu gösterilere hazırlayacaktı.

Zavallı Pinokyo pek güç bir yaşam sürmeye başlamış. Samandan başka şey yiyemiyor, bütün gün bazen tatlılıkla bazen sertlikle vals ve polka danslarını öğrenmek zorunda kalıyormuş. Yalnız kaldığı zamanlarda ise evden, okuldan kaçıp Keyif Diyarı'na gittiği için pişmanlık dolu gözyaşları döküyormuş. "Aman ne keyif ne keyif, eşek kafalıyım ben!" diye söylenip duruyormuş.

Nihayet Pinokyo'nun hazırlıkları bitmiş. Sirk sahibi onun artık gösterilere çıkabileceğine kanaat getirmiş. Her yere, "Dans yıldızı Eşek Pinokyo" yazılı afişler asılmış. Sirk'in akşamki gözdesi Pinokyo olacakmış. Bu olağanüstü durum karşısında tüm koltuklar dolmuş, ayakta seyirci bile kabul edilmiş.

Pinokyo sahneye süslü mü süslü bir eşek olarak çıkmış, ön ayaklarını büküp seyircinin önünde eğilmiş. Ardından danslar etmiş, çemberden atlamış. Harika bir gösteri sergiliyormuş ki, ayağı birden takılıvermiş. Sakatlanan zavallı Pinokyo topallaya topallaya kulise geçmiş.

Sakat bir eşeğin kendisine sadece yük olacağını düşünen sirk sahibi pazara gidip Pinokyo'yu satmış. Pinokyo'yu satın alan adam, derisinden davul yapmak niyetindeymiş. Bunu duyan Pinokyo tir tir titremiş.

Adam Pinokyo'ya ağırlık bağlayıp onu denize atmış. Suda boğulmasını istiyormuş. Ama sakın korkmayın sevgili çocuklarım, Pinokyo'nun ölme-yeceğini şimdiden müjdeleyebilirim sizlere.

XXXII

PİNOKYO YENİDEN KUKLAYA DÖNÜŞÜNCE...

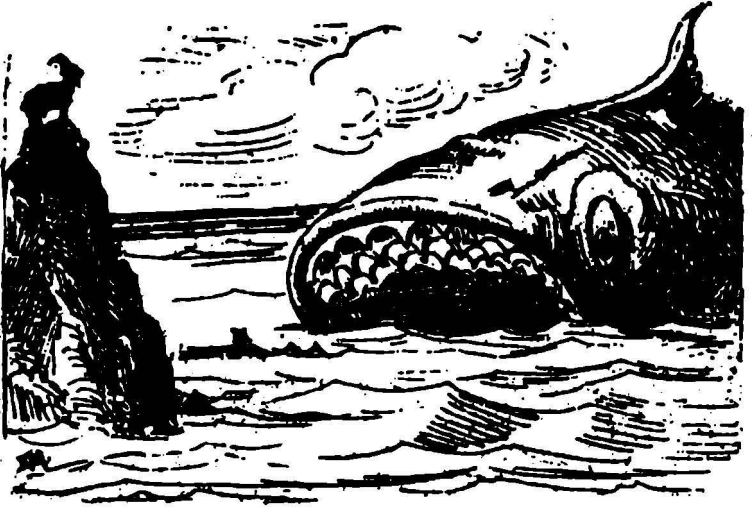
Adam, bir saat sonra, eşeğin boğulduğunu düşünerek halatı çekmiş, çekmiş ama karşısında ölü bir eşek değil, canlı bir kukla bulmuş. Meğer Mavi Peri, balıkları Pinokyo'nun imdadına göndermiş. Balıklar da kuklanın üzerini kaplayan eşek kılığını yemişler, Pinokyo da gene eski haline dönmüş! Adamın şaşkınlığından faydalanan Pinokyo, bağını çözerek, yüze yüze oradan uzaklaşmış.

Yakalanma korkusuyla kulaç üstüne kulaç atmış, epey açılmış ama bir de ne görsün! Adını defalarca andığımız Amansız Köpek Balığı ona doğru geliyormuş! Pinokyo kaçmaya çalışmış elbette ama köpek balığından kaçmak ne mümkün! Kendini bir anda koca balığın ağzında bulmuş ve korkudan bayılıvermiş.

Ayıldığında kapkaranlık bir yerdeymiş. Kulak kabartmış ama çıt çıkmıyormuş. Ara ara şiddetli bir esinti hissediliyormuş. Pinokyo esintinin nereden geldiğini başta anlayamamış, sonradan bunun Amansız Köpek Balığı'nın ciğerlerinden geldiğini fark etmiş.

Cesaretini toplamaya çalışan Pinokyo en sonunda dayanamamış, gözyaşlarına hakim olamamış. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da “İmdat, imdat, kurtarın beni!” diye bağıırıyormuş.

“Seni kim kurtarsın? Buradan çıkış yok...” diyen bir ses duymuş.

“Kimsiniz?” diye sormuş Pinokyo karanlıkta.

“Benim, Keskinkulak Ton Balığı. Beni de senin gibi Amansız Köpek Balığı yuttu. Bizi buradan kimse çıkaramaz. Sen ne balığısın?”

“Balık değilim, zavallı bir kuklayım. Peki madem çıkış yok, ne yapacağız?”

“Bizi sindirmesini bekleyeceğiz...”

“Ama ben sindirilmek istemiyorum!”

“Ben de istemiyorum. Fakat başka çare yok. Kaç

kaçabilirsen ama kaçış yok. Bil ki Amansız Köpek Balığı'nın uzunluğu bir kilometreden fazladır..."

O sırada Pinokyo uzaklarda minik bir ışık görmüş.

"O ışık da ne?" diye sormuş. "Buradan nasıl kaçabileceğimi öğretecek bir balıktır belki..."

Kuklanın umudunu söndürmek istemeyen Keskin kulak Ton Balığı, "Dilerim öyledir evlat. Bahtın yolun açık olsun," demiş.

"İkimizin de Keskin kulak Ton Balığı. Eğer çıkmanın bir yolunu bulursam, belki sen de çıkar-sın..."

Keskin kulak Ton Balığı'yla selamlaşan Pinokyo ışığın izini sürmüştü.

XXXIII

PİNOKYO BİR SÜRPRİZLE KARŞILAŞINCA...

Pinokyo gördüğü titrek ışığa doğru gitmeye çalışıyormuş. İlerledikçe ışığı daha net seçebiliyormuş. Derken bir de ne görmüş dersiniz! Yok, yok, bir de kimi görmüş demem gerekirdi sevgili çocuklar. Bir de kimi görmüş? Ceppetto'yu!

Pinokyo'nun sevincini siz bir düşünün küçük dostlarım! Gülmek, ağlamak, binbir söz söylemek istemiş ama tek yapabildiği sevinç çığlığı atarak Ceppetto'nun boynuna atlamak olmuş. Ceppetto da karşısında oğlunu görünce gözlerine inanamamış.

Pinokyo biraz sakinleştikten sonra, babasının ayaklarına oturup kendi başına gelenleri bir bir anlatmış. Ceppetto da denize açıldığı o gün Pinokyo'nun sahile geldiğini gördüğünü, ama Amansız Köpek Balığı'ndan kaçamadığını anlatmış. Amansız, aynı gün konserve etler, peynirler, galetalarla

dolu koca bir gemi de yuttuğundan, Ceppetto o zamana kadar hep yiyecek bir şeyler bulabilmiş. Gemide mum ve kibrit de olduğundan karanlıkta da kalmamış. Ama az evvel yaktığı kalan son mummuş, “Mum bitince karanlıkta kalacağız Pinokyo,” demiş Ceppetto.

“Babacığım kaybedecek zamanımız yok. Bir an evvel kaçmalıyız buradan.”

“Kaçmak mı? Ama nasıl?”

“Amansız Köpek Balığı’nın ağzına kadar gideceğiz, sonra ağzından çıkıp yüzeceğiz...”

“Ben yüzme bilmiyorum, Pinokyo...”

“Sorun değil. Ben iyi yüzüyorum, bana tutunursun.”

“Mümkün değil evladım.”

“Bana güven, baba. Deneyelim. Denemekten ne çıkar?”

“Haklısın, Pinokyo, belki başaramayacağız ama böyle elimiz kolumuz bağlı durmaktansa denemekte fayda var.”

“Başaracağız babacığım.”

Baba oğul uzunca bir yol katetmiş, Amansız Köpek Balığı’nın ağzına varmışlar. Amansız Köpek Balığı uyuyakalıp da horlamaya başlayınca da, ağzından çıkıvermişler.

Ceppetto, Pinokyo’ya tutunmuş. Deniz sakinmiş, Ay ıslıl ıslıl parlıyormuş. Baba oğul usulca, uyuyan Amansız’dan gitgide uzaklaşıp güvenli kıyılara doğru yol almışlar...

XXXIV

PİNOKYO'NUN HAYALİ GERÇEK OLUNCA...

Pinokyo uzun uzun yüzdükten sonra çok yorulduysa da cesaretini yitirmeyerek, Ceppetto'yu yüreklendirmiş. Ancak an gelmiş ki, tüm iyi niyetine rağmen cesaretini de umudunu da yitirmiş. “Babacığım, dayanamıyorum, öleceğiz,” demiş ağlamaklı ağlamaklı.

“Kim ölecekmiş?” diye bir ses duyulmuş.

Pinokyo bir de bakmış ki, Keskinkulak Ton Balığı hemen yanı başındaymış.

“Keskinkulak, kaçmışsın!”

“Evet, Pinokyo. Seni izledim ve kaçtım. Sayende kurtuldum. Şimdi ikiniz de kuyruğuma tutunun, sizi birkaç dakika içinde sahile bırakacağım.”

“Çok sağ ol, Keskinkulak!”

“Ne demek! Dostluk kara gün içindir.”

Baba oğul, Keskinkulak Ton Balığı'nın kuyruğuna tutunmuşlar ve gerçekten de birkaç dakika

içinde sahile varmışlar. Dostlar uzun uzun kucaklaştıktan, birbirlerine iyi dilekler sunduktan sonra ayrılmışlar.

Pinokyo ile Ceppetto barınacak bir yer bulmak için yürümeye koyulmuşlar. Ceppetto halsiz ve yorgun olduğundan, Pinokyo'ya tutunup yürüyormuş. Yolda giderken Tilki ile Kedi'ye rastlamışlar.

“Pinokyo, dostum,” demiş Tilki.

Tilki de Kedi de perişan haldeymiş. Dolandırıcılığın, hile ve yalanın sonu iyi olmamış gibi görünüyormuş.

“Dost sizin yaptıklarınızı yapmaz...”

“Pinokyo gel birlikte...”

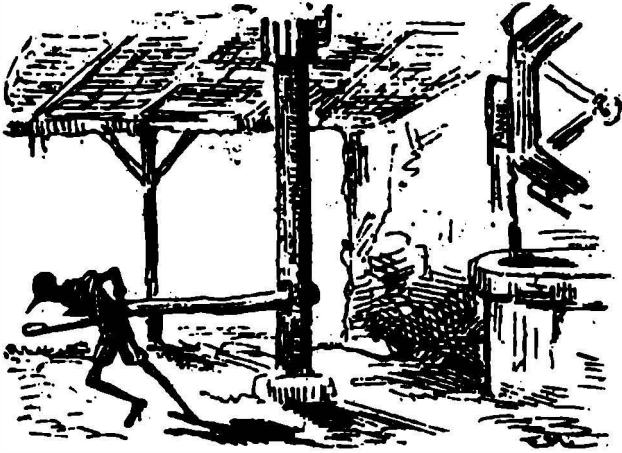
“Sizden bir başka dost kazığı yemeye hiç niyetim yok, siz yolunuza ben yoluma...” deyip uzaklaşmış Pinokyo. Kedi ile Tilki arkasından seslendilerse de, Pinokyo aldırış etmemiş.

Yollarına devam eden baba oğul nihayet bir baraka görmüşler. Kapıyı çalmışlar. İçeriden “Kimsiniz?” diyen bir ses duyulmuş.

“Evsiz barksız, aç susuz bir baba ile oğuluz,” demiş Pinokyo.

“Kapıyı itip girin,” demiş ses. Bir de bakmışlar ki, karşılarında Cırcır Böceği!

Pinokyo ondan özür dilemiş, tüm pişmanlığını dile getirmiş. “Önemli olan ders almış olman,” demiş Cırcır Böceği. Böylece her şey tatlıya bağlanmış.

Ama Ceppetto açmış, yorgunmuş, iyice halsiz görünüyormuş. Bunun üzerine Pinokyo kendi yorgunluğunu unutup, babası için yiyecek içecek bir şeyler aramaya gitmiş. Bir köylüye rastlamış, “Babam için bana bir bardak süt verir misiniz?” diye sormuş. Köylü, Pinokyo’ya iş vermiş. Böylece Pinokyo eve süt, peynir, yumurta götürebilmiş.

Pinokyo aylar boyunca her gün çiftlikte çalışmış ve her gün eve yemek götürmüş; babasına sevgi ve saygıyla, özenle bakmış. Kitap alıp akşamları ders çalışmaya da koyulmuş. Derken Mavi Peri’nin hasta olduğunu duymuş. Pinokyo bu sefer iki katı çalışmaya, Mavi Peri’nin tedavisi için para göndermeye başlamış. Mavi Peri’yi ziyarete gidemediğine çok üzülüyor, onun iyi haberlerini aldıkça da sevi-niyormuş.

Gecelerden bir gece Pinokyo rüyasında Mavi Peri'yi görmüş: “Aferin Pinokyo! İyi kalplisin ve iyi kalbin sayesinde bugüne dek yaptığın bütün yaramazlıklar silindi. Anne babalarına yaşlılıklarında, hastalıkta, zorlukta sevgiyle bakan evlatlar her zaman övgüye layıktır. Örnek olarak gösterilirler. İyilik yolunda her zaman ilerle; bu, seni mutlu edecek,” diyormuş.

Mavi Peri'yi rüyasında görmenin mutluluğuyla uyanan Pinokyo, hiç beklemediği bir başka mutluluğa da kavuşmuş: Artık bir kukla değil, etten kemikten bir delikanlıymış. Başını kaldırmış ve barakaya bakmış ama evi artık baraka değil, şatodan farksız bir yermiş! Dolabı yepyeni ve güzel kıyafetlerle doluymuş. Elini pantolonunun cebine atmış ve altın paralar bulmuş. Bir de not varmış: “Sevgili Pinokyo, Mavi Peri'n tedavisi için kazandığın paralar, özellikle de iyi kalbin için sana teşekkür ediyor,” yazılıymış. Pinokyo'nun binbir zorlukla kazanıp Mavi Peri'ye gönderdiği az miktardaki para, bine katlanmış, fersah fersah altın olarak geri dönmüş. Üstelik Pinokyo bir de bakmış ki Ceppetto sağlığına kavuşmuş, marangoz önlüğünü takmış keyifli keyifli çalışıyormuş.

“Babacığım hiçbir şey anlamıyorum... Rüya mı bu? Her şey dönüşmüş...” demiş Pinokyo.

“Senin sayende evladım.”

“Ama nasıl?”

“Haylaz bir çocuk haylazlığından dönüp doğru yola girince her yerde güller açar. İşte sen de verdiğin tüm emekle, çalışkanlığın, özenin, özverin ve sevginle yaramazlıklarının borcunu ödedin; dönüş-tün ve seninle birlikte her şey bu dönüşümü kutluyor...”

“Her şeyin böylesine güzel olduğuna inanamıyorum! Rüya gibi! Peki eski, ahşaptan yapılmış Pinokyo nerede?”

“Bak işte orada,” demiş Ceppetto.

Pinokyo dönüp sandalyenin üstünde duran ahşap kuklaya bakmış ve büyük bir minnet ve mutlulukla, “Ah!” demiş. “Kuklayken ne de komikmişim! Şimdi gerçek bir delikanlı olduğum için nasıl da mutluyum!”

İşte dünyaya kukla olarak gelip nihayet mutlu bir delikanlıya dönüşen Pinokyo’nun serüveni burada sona eriyor, sevgili çocuklar. Sağlıcakla kalın, zihniniz hep açık, kalbiniz hep sevgi dolu, iradeniz iyilik yapmak konusunda hep güçlü olsun. Şansınız bol, mutluluğunuz daim olsun.

Carlo Collodi

(1826 – 1890)

Asıl adı Carlo Lorenzini olan İtalyan yazar ve gazeteci, Floransa'da dünyaya geldi. Gençliğinde ilahiyat okulunda okudu, ama Avusturya'ya karşı yürütülen mücadelede Risorgimento (Yeniden Yükseliş) hareketini desteklemek amacıyla gazeteciliğe yöneldi. 1848'de *Il Lampione* adlı siyasal mizah gazetesini çıkarmaya başladı. 1861'de İtalya Krallığı kurulunca, gazeteciliği bırakıp çocuklar için yazmaya başladı. Başlıca eserleri *Giannettino* (1876), *Minuzzolo* (1878) ve 1881'de *Giornale dei bambini* adlı çocuk dergisinde tefrika edilen ve daha ilk bölümlerinin yayımlanmasıyla büyük başarı kazanan *Pinokyo*'dur.

KISALTILMIŞ İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

- **ALICE HARİKALAR DİYARINDA**
Lewis Carroll
- **BABALAR VE OĞULLAR**
İvan Sergeyeviç Turgenyev
- **BALONLA BEŞ HAFTA**
Jules Verne
- **BEYAZ DIŞ**
Jack London
- **BİNBİR GECE MASALLARI**
Antoine Galland
- **BİR YAZ GECESİ RÜYASI**
William Shakespeare
- **BÜYÜK UMUTLAR**
Charles Dickens
- **ÇALINAN TAÇ**
Mark Twain
- **ÇOCUKLAR İÇİN NASREDDİN HOCA FIKRALARI**
Derleyen: Memet Fuat
- **DAVID COPPERFIELD**
Charles Dickens
- **DEĞİRMENİMDEN MEKTUPLAR**
Alphonse Daudet
- **DEMİR YOLU ÇOCUKLARI**
Edith Nesbit
- **DENİZ KURDU**
Jack London
- **DENİZLER ALTINDA YİRMİ BİN FERSAH**
Jules Verne

- DON KİŞOT'UN SERÜVENLERİ
Miguel de Cervantes
- DÜNYA'NIN MERKEZİNE YOLCULUK
Jules Verne
- GİZLİ BAHÇE
Frances Hodgson Burnett
- GULLIVER'İN GEZİLERİ
Jonathan Swift
- HEIDI
Johanna Spyri
- HİKÂYELER
Anton Çehov
- HUCKLEBERRY FINN'İN MACERALARI
Mark Twain
- İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ
Charles Dickens
- İKİ YIL OKUL TATİLİ
Jules Verne
- İŞTE ÖYLE HİKÂYELER
Rudyard Kipling
- KAYIP DÜNYA
Arthur Conan Doyle
- KİM
Rudyard Kipling
- KORKUSUZ KAPTANLAR
Rudyard Kipling
- KRAL ARTHUR VE YUVARLAK MASA ŞÖVALYELERİ
Howard Pyle

- KÜÇÜK DENİZ KIZI
Hans Christian Andersen
- KÜÇÜK KADINLAR
Louisa May Alcott
- KÜÇÜK PRENSES
Frances Hodgson Burnett
- MOBY DICK
Herman Melville
- MONTE CRISTO KONTU
Alexandre Dumas
- OLIVER TWIST
Charles Dickens
- OZ BÜYÜCÜSÜ
L. Frank Baum
- ÖMER SEYFETTİN'DEN SEÇME HİKÂYELER
Ömer Seyfettin
- PETER PAN
James Matthew Barrie
- PİNOKYO
Carlo Collodi
- POLLYANNA
Eleanor H. Porter
- ROBIN HOOD
Howard Pyle
- ROBINSON CRUSOE
Daniel Defoe
- SEKSEN GÜNDE DÜNYA TURU
Jules Verne

Dünya çocuk edebiyatının başyapıtlarından *Pinokyo*, haylaz bir tahta kuklanın, gerçek çocuk olma yolunda başından geçen serüvenleri anlatıyor. Her çocuk gibi *Pinokyo* da etrafından kolayca etkilenir, yaramazlık yapmaya bayılır, derslerden kaçmak için her yolu dener ama yaşadıklarından hep pişman olur. Aslında tek amacı iyi bir çocuk olmak ve babasını mutlu etmektir.

Carlo Collodi'nin 1881 yılında yazdığı *Pinokyo*'yu İtalyanca aslından yapılmış uyarlamasıyla sunuyoruz.

